

TẬP BA

NHỮNG
YẾU TỐ
CĂN BẢN
CỦA ĐỜI SỐNG
CƠ ĐỐC

*W*ITNESS LEE &
WATCHMAN NEE

TẬP BA

NHỮNG
YẾU TỐ
CĂN BẢN
CỦA ĐỜI SỐNG
CƠ ĐỐC

WITNESS LEE & WATCHMAN NEE

Sách tặng, không bán.

Living Stream Ministry
Anaheim, California • www.lsm.org

© 2017 Living Stream Ministry

Nhà xuất bản giữ bản quyền. Không được in ấn hay trích dịch dưới bất cứ hình thức hoặc phương tiện nào như đồ họa, điện tử, cơ khí, bao gồm phô-tô-cô-pi, thâu băng, hoặc bộ trữ tin tức, hệ thống tìm tin mà không có giấy phép của nhà xuất bản.

Ấn bản phát hành hàng loạt, Tháng Mười 2017

ISBN 978-0-7363-9062-0

Được dịch từ tiếng Anh. Tựa đề ban đầu:
Basic Elements of the Christian Life, Vol. 3
(Vietnamese translation)

Được xuất bản bởi:
Living Stream Ministry
2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 U.S.A.
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

MỤC LỤC

<i>Tiêu đề</i>	<i>Trang</i>
Lời Tựa	5
1 Hai nguyên tắc sống – Nguyên tắc sự sống hay nguyên tắc đúng sai	7
2 Phương cách xây dựng Hội thánh	25
3 Đọc–Cầu nguyện Lời Về hai tội tở của Chúa	39 49

LỜI TỰA

Quyển sách này gồm ba chương, trình bày một số yếu tố căn bản về đời sống Cơ Đốc.

Tài liệu này trước đây đã được xuất bản làm 3 sách nhỏ tách riêng: *Hai Nguyên Tắc Sống*, bởi Watchman Nee; *Phương Cách Xây Dựng Hội Thánh* và *Đọc-Câu Nguyễn Lành*, bởi Witness Lee.

CHƯƠNG 1

HAI NGUYÊN TẮC SỐNG – NGUYÊN TẮC SỰ SỐNG HAY NGUYÊN TẮC ĐÚNG SAI

“Vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy” (2 Cô. 5:7).

“Kìa, có Môi-se và Ê-li hiện ra, nói chuyện cùng Ngài” (Mat. 17:3).

“Khi họ ngược mắt lên, thì chẳng thấy ai cả, chỉ thấy Giê-su mà thôi” (c. 8).

“Hãy nghe Người” (c. 56).

“Nhưng về phần tôi, hoặc bị anh em xét đoán, hoặc bị người khác xét đoán, tôi đều coi là rất nhỏ; đến như chính tôi cũng chẳng tự xét đoán mình nữa. Vì tôi chẳng biết chính mình tôi có trái phạm điều gì; dầu vậy, tôi cũng không nhon đó mà được xưng nghĩa đâu. Đáng xét đoán tôi, ấy là Chúa” (1 Cô. 4:3-4).

“Giữa vườn lại có cây sự sống cùng cây biết điều thiện và điều ác” (Sáng 2:9b).

“Rồi, Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Ngươi được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn, nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết” (cc. 16-17). (Cây biết điều thiện và điều ác hay cây kiến thức về thiện và ác cũng có thể được dịch là “cây kiến thức về điều đúng và sai”).

Sau khi dựng nên con người, Đức Chúa Trời xem xét vấn đề ăn uống của họ. Hành động ban sự sống là bước khởi

đầu của sự sống, nhưng thức ăn là để duy trì sự sống. Đức Chúa Trời dựng nên một con người sống động, và vì vậy Ngài cần xem xét con người nên sống như thế nào. Con người không những chỉ sống, mà còn cần một cuộc sống nữa. Đức Chúa Trời muốn con người sống lệ thuộc Ngài, giống như con người sống lệ thuộc thức ăn. “Vì trong Ngài chúng ta sống, chuyển động và hiện hữu” (Công. 17:28 – Rcv). Do đó, Đức Chúa Trời dùng hai loại cây để phán dạy chúng ta như một ẩn dụ. Cây sự sống và cây kiến thức về thiện và ác là một loại ẩn dụ. Chúng cho chúng ta thấy con người có hai loại thức ăn khác nhau và có thể sống nhờ sự sống hay nhờ biết điều thiện, điều ác, tức là nhờ sự hiểu biết đúng sai. Nhiều người đã đọc về hai cây này trong Sáng Thế Ký chương 2, nhưng chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng hai cây này được đặt tại đó để cho chúng ta thấy rằng con người, đặc biệt là Cơ Đốc nhân, có thể sống trên đất theo hai nguyên tắc khác nhau. Con người có thể sống theo nguyên tắc đúng sai hay theo nguyên tắc sự sống. Một số Cơ Đốc nhân lấy nguyên tắc đúng sai làm tiêu chuẩn sống của mình, trong khi những Cơ Đốc nhân khác lại lấy nguyên tắc sự sống làm tiêu chuẩn sống.

Hôm nay chúng tôi muốn dành ít thì giờ trước mặt Đức Chúa Trời để xem xét hai nguyên tắc sống này. Khi một người sống theo nguyên tắc đúng sai thì có ý nghĩa gì? Khi một người sống theo nguyên tắc sự sống thì có ý nghĩa gì? Nhiều người chỉ có “cây kiến thức về thiện và ác” trong đời sống mình. Những người khác thì có “cây sự sống” trong đời sống họ. Một số có cả hai cây. Tuy nhiên, Lời Đức Chúa Trời nói với chúng ta rằng ai ăn trái của cây kiến thức về thiện và ác chắc chắn sẽ chết, trong khi ai ăn trái của cây sự sống sẽ sống. Đức Chúa Trời cũng cho chúng ta thấy ai sống nhờ sự hiểu biết về thiện và ác sẽ mất vị trí của mình trước mặt Ngài. Nếu con người muốn liên tục sống trước mặt Đức Chúa Trời, họ phải biết ăn cây sự sống có nghĩa là gì.

HAI NGUYÊN TẮC SỐNG CỦA CƠ ĐỐC NHÂN

Ở đây tôi muốn thêm vào một nguyên tắc sống khác, ấy là nguyên tắc tội. Anh em có thể nói rằng mọi người trong thế gian có thể sống ít nhất theo ba nguyên tắc: họ có thể sống bởi tội, họ có thể sống bởi đúng sai, hay họ có thể sống bởi sự sống.

Sự kiện ấy có ý nghĩa gì? Rất đơn giản. Nhiều người sống trên đất bằng cách đi theo dực vọng của xác thịt. Họ là con cái của sự thịnh nộ, bị những lề thói của thế gian này cột trói. Họ sống và hoạt động theo sự hành động của các ác linh trong lòng mình. Nguyên tắc sống của họ là sống bởi tội (Êph. 2:1-3). Sáng hôm nay, tôi không muốn nói về nguyên tắc này. Tôi tin rằng nhiều người giữa vòng chúng ta đã từ bỏ nguyên tắc tội. Những gì chúng ta xem xét sáng hôm nay thì nằm ngoài nguyên tắc tội. Hai cây ấy tượng trưng cho hai nguyên tắc sống. Sau khi trở thành Cơ Đốc nhân, một số người sống nhờ nguyên tắc đúng sai trong khi những người khác sống nhờ nguyên tắc sự sống.

Khi nói về vấn đề này, tôi giả định rằng chúng ta đã bỏ nguyên tắc tội và đang bước đi trước mặt Đức Chúa Trời. Nếu xem xét một chút, chúng ta sẽ thấy có một số người sống theo nguyên tắc đúng sai hay thiện ác. Xin nhớ rằng nguyên tắc đúng sai, hay thiện ác không phải là Đạo Đấng Christ. Đạo Đấng Christ là vấn đề sự sống, chứ không phải vấn đề theo một tiêu chuẩn nào. Đạo Đấng Christ nói về sự sống, chứ không nói về thiện ác. Đạo Đấng Christ dạy về sự sống, chứ không dạy đúng sai. Sáng nay nhiều anh chị em thanh niên có mặt tại đây. Tôi muốn nói với anh chị em rằng sau khi đã tiếp nhận Chúa Giê-su và nhận được sự sống mới, anh chị em đã nhận được một điều kỳ diệu ở bề trong. Anh chị em đã nhận được một nguyên tắc sống khác. Nếu không biết điều đó, anh chị em sẽ gạt nguyên tắc sự sống qua một bên và bắt đầu đi theo nguyên tắc đúng sai.

Ý NGHĨA CỦA VIỆC ĐI THEO NGUYÊN TẮC ĐÚNG SAI

Nguyên tắc đúng sai là gì? Nếu hành vi của chúng ta bị nguyên tắc đúng sai điều khiển, thì chúng ta sẽ hỏi điều ấy đúng hay sai khi phải quyết định việc gì. Làm điều ấy tốt hay xấu? Khi thắc mắc nó có tốt không, trên thực tế chúng ta đang tự hỏi “Tôi đúng hay sai khi làm hay không làm điều này?” Nhiều người suy xét kỹ lưỡng xem một điều nào đó tốt hay xấu. Họ cân nhắc xem mình có thể hay không thể làm điều ấy. Họ hỏi: “Điều này đúng hay sai?” Là Cơ Đốc nhân, khi cẩn thận xem xét một vấn đề nào đó, họ xác định xem làm điều đó có tốt và đúng đắn không. Do quan tâm xác định một điều nào đó có tốt và đúng hay không, họ tự cho mình là những Cơ Đốc nhân tốt.

Lời Đức Chúa Trời phán: “Nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn, chắc sẽ chết” (Sáng. 2:17). Lối thực hành như vậy cùng lắm cũng chỉ là một sự biện biệt giữa tốt và xấu. Cao lắm nó chỉ là sự lựa chọn và từ bỏ, lựa chọn điều tốt và từ bỏ điều xấu. Đó không phải là Đạo Đấng Christ. Đạo Đấng Christ không có cái tốt bề ngoài và cái xấu bề ngoài. Đạo Đấng Christ không có một tiêu chuẩn dứt khoát. Hôm nay, tôi có thể chọn một điều gì tốt và từ bỏ một điều gì xấu, nhưng đó không phải là Đạo Đấng Christ. Đó là Cựu Ước, là luật pháp, là những tôn giáo thế gian, là đạo đức loài người, và luân lý con người, nhưng không phải là Đạo Đấng Christ.

ĐẠO ĐÁNG CHRIST DỰA TRÊN SỰ SỐNG

Đạo Đấng Christ là gì? Đạo Đấng Christ là sự sống. Đạo Đấng Christ không phải là vấn đề hỏi xem một điều gì đó đúng hay sai. Đạo Đấng Christ là vấn đề kiểm tra bằng sự sống bên trong chúng ta mỗi khi chúng ta làm một điều gì đó. Sự sống mới mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta nói gì bên trong chúng ta về vấn đề ấy? Thật kỳ lạ khi nhiều

người chỉ thấy một tiêu chuẩn bề ngoài, tiêu chuẩn tốt xấu. Nhưng Đức Chúa Trời không ban cho chúng ta một tiêu chuẩn bề ngoài. Đạo Đấng Christ không phải là một bộ luật Mười Điều Răn mới. Trong Đạo Đấng Christ, chúng ta không được đem đến một núi Si-na-i mới, cũng không phải Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một bộ luật và qui tắc mới với những lời “Người phải...” và “Người đừng...”. Đạo Đấng Christ không đòi hỏi chúng ta xét xem một điều nào đó đúng hay sai, tốt hay xấu. Trái lại, mỗi khi chúng ta làm điều gì, thì bên trong chúng ta có một sự sống chỗi dậy phán với chúng ta. Khi chúng ta cảm thấy đúng đắn ở bên trong, khi chúng ta cảm thấy sự sống trong mình chuyển động, khi chúng ta mạnh mẽ ở bên trong và cảm nhận được sự xúc dầu, chúng ta biết mình có sự sống. Nhiều lần một điều gì đó đúng và tốt theo cái nhìn của loài người, nhưng thật kỳ lạ, sự sống bề trong không đáp ứng, mà trở nên lạnh lẽo và lụi lại.

Xin anh chị em nhớ Lời Đức Chúa Trời bảo chúng ta rằng cuộc sống Cơ Đốc của mình dựa trên sự sống bề trong, chứ không phải trên tiêu chuẩn đúng sai bên ngoài. Nhiều người thế gian chưa được cứu đang sống theo những tiêu chuẩn sống tốt nhất mà họ có thể đạt đến được: đó là nguyên tắc đúng sai. Nếu anh chị em và tôi sống theo nguyên tắc đúng sai, thì chúng ta cũng giống như người thế gian. Cơ Đốc nhân khác với những người không phải là Cơ Đốc nhân vì chúng ta không sống theo tiêu chuẩn hay luật pháp bề ngoài. Đối tượng của chúng ta không phải là đạo đức hay quan niệm loài người. Chúng ta không quyết định một điều đúng hay sai bằng cách đem điều đó ra trước sự phê phán hay ý kiến của loài người. Ngày nay chúng ta chỉ cần hỏi: Sự sống bề trong của chúng ta nói gì? Nếu sự sống [trở nên] mạnh mẽ và tích cực trong mình, chúng ta có thể làm điều đó, nếu sự sống lạnh lẽo và lụi lại trong mình, chúng ta không nên làm điều đó. Nguyên tắc sống của chúng ta ở bên trong thay vì ở bên ngoài. Đó là nguyên tắc

duy nhất và thật để chúng ta sống, những nguyên tắc khác không thật. Người ta có thể nói có nhiều điều đúng dẫn ta được phép làm, và tôi có thể cảm thấy làm những điều đó là đúng, nhưng cảm nhận của sự sống bên trong nói gì với chúng ta? Sự sống bên trong không đồng ý. Nếu chúng ta phải làm những điều đó, chúng ta sẽ không được thưởng, nếu chúng ta không phải làm những điều đó, sẽ không có gì xấu hổ cả, vì chúng ở bên ngoài chúng ta. Chúng ta chỉ có thể thấy điều gì thật sự đúng khi Linh của Đức Chúa Trời hành động trong chúng ta. Nếu chúng ta cảm thấy có sự sống bên trong, thì điều ấy đúng đắn. Nếu chúng ta không cảm thấy sự sống bên trong, thì điều ấy sai trật. Đúng hay sai thì không được quyết định bởi một tiêu chuẩn bên ngoài, nhưng bởi sự sống bên trong.

TIÊU CHUẨN SỰ SỐNG CAO HƠN TIÊU CHUẨN TỐT

Một khi vấn đề này được giải quyết, chúng ta có thể thấy rằng không những mình phải tránh tất cả những gì xấu mà cũng phải tránh tất cả những gì chỉ là tốt. Cơ Đốc nhân chỉ có thể làm những gì ra từ sự sống. Chúng ta có thể thấy có những điều xấu, những điều tốt, và những điều thuộc về sự sống. Chúng tôi không có ý nói rằng Cơ Đốc nhân chỉ nên làm những điều tốt và những điều thuộc về sự sống. Trái lại, chúng tôi có ý nói rằng Cơ Đốc nhân không được làm những điều tốt hay điều xấu. Đức Chúa Trời phán: “Nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn, chắc sẽ chết”. Hãy lưu ý “thiện và ác” được xếp chung với nhau như cùng một hướng, trong khi “sự sống” là một hướng khác. Cơ Đốc nhân không nên chỉ từ chối điều ác, thậm chí họ nên từ chối cả điều thiện. Có một tiêu chuẩn cao hơn tiêu chuẩn tốt, đó là tiêu chuẩn sự sống.

Tôi đã nói đến vấn đề này với nhiều anh em thanh niên, nhưng hôm nay tôi muốn nhắc lại câu chuyện này. Khi mới bắt đầu hầu việc Chúa, tôi tìm cách tránh tất cả những gì

xấu và quyết chí làm theo những điều tốt. Theo quan điểm con người, dường như tôi đang tiến bộ “cách huy hoàng” trong việc tránh điều ác và làm điều thiện. Tuy nhiên, tôi có một nan đề. Vì đeo đuổi những gì đúng sai, nên tôi muốn biết rõ điều nào đúng điều nào sai trong mọi vấn đề trước khi tôi làm một việc gì. Lúc ấy, có một anh em công tác chung với tôi, anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi, và chúng tôi luôn luôn bất đồng ý kiến với nhau. Những sự khác ý xảy ra giữa chúng tôi không liên hệ đến việc cá nhân. Sự bất đồng của chúng tôi thuộc về những vấn đề chung, và chúng tôi cũng tranh luận giữa mọi người. Tôi thường tự nhủ: Như vậy là sai, nếu anh ấy muốn làm việc theo cách đó, tôi sẽ chống đối. Nhưng dầu tôi chống đối đến đâu, anh ấy không bao giờ nhượng bộ. Lời biện bạch duy nhất của anh ấy là anh lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi có thể tranh luận về những lý do khác, nhưng tôi không thể tranh luận trước sự thật anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi không thể cãi lại điều đó được, nhưng bên trong, tôi không đồng ý với anh. Tôi kể chuyện này cho một chị lớn tuổi, là người rất giàu kinh nghiệm thuộc linh, và xin chị phân xử xem anh ấy đúng hay tôi đúng? Chị không nói anh ấy đúng, chị cũng không nói anh ấy sai. Chị chỉ nhìn chăm chăm vào tôi và nói: “Anh nên làm theo lời anh ấy”. Tôi rất buồn bực trong lòng và suy nghĩ: “Nếu tôi đúng, xin nói cho tôi biết, nếu tôi sai, xin hãy chỉ ra. Vì sao chị nói tôi nên làm theo lời anh ấy?” Tôi xin chị cho tôi biết lý do vì sao chị trả lời như vậy. Chị đáp: “Trong Chúa, người trẻ tuổi nên vâng phục người lớn tuổi hơn”. Tôi bắt bẻ: “Nhưng trong Chúa, nếu người trẻ tuổi đúng và người lớn tuổi sai, người trẻ có phải vâng phục người lớn không?” Lúc ấy tôi học trung học và không biết gì về kỹ luật, cho nên tôi tha hồ nổi giận. Chị chỉ mỉm cười và nói: “Anh nên làm theo lời anh ấy nói thì hơn”.

Ngày kia, có một số người sắp chịu báp-têm, và ba anh em chúng tôi lo về việc này. Tôi là người trẻ tuổi nhất, rồi đến người anh em lớn hơn tôi hai tuổi, và cuối cùng có anh

Wu, là người lớn hơn anh ấy bảy tuổi. Tôi suy nghĩ: “Anh lớn hơn tôi hai tuổi, nên tôi phải vâng phục anh trong mọi việc. Còn anh Wu lớn hơn anh, để xem anh có vâng phục anh Wu không”. Chúng tôi họp lại với nhau để thảo luận về vấn đề làm báp-têm, nhưng anh ấy không chấp nhận tất cả những gì anh Wu nói. Trong mọi việc, anh ấy nhất định làm theo phương cách của mình. Cuối cùng anh nói: “Để mọi việc cho tôi, tôi sẽ làm một mình”. Tôi suy nghĩ: “Lý luận gì lạ vậy? Anh nhất định bảo tôi là phải luôn luôn vâng phục anh vì anh lớn hơn tôi, nhưng anh lại không bao giờ vâng phục người lớn hơn mình”. Ngay lập tức, tôi tìm chị ấy để hỏi chị về việc này. Tôi rất giận vì chị không chú ý gì đến đúng sai. Chị đứng lên hỏi tôi: “Anh có bao giờ thấy sự sống của Đấng Christ là gì chưa? Vài tháng qua, anh liên tục đến nói rằng anh đúng và anh kia sai. Anh không biết thập tự giá là gì sao? Anh cứ nhất định nói về sự đúng đắn của vấn đề, nhưng tôi nhấn mạnh về sự sống của thập tự giá”. Thật tôi đã kháng kháng về chuyện đúng sai. Tôi không thấy vấn đề sự sống hay thập tự giá. Cho nên chị hỏi tôi: “Anh nghĩ anh đúng khi làm như vậy sao? Anh nghĩ anh đúng khi nói những lời đó sao? Anh nghĩ anh kể những điều này cho tôi là đúng sao? Chúng đúng theo lý luận, nhưng tôi muốn hỏi anh cảm thấy thế nào ở bên trong? Cảm nhận bề trong của anh ra sao?” Tôi chỉ có thể thừa nhận rằng tôi đúng theo lý luận nhưng tôi sai theo sự sống bề trong.

Tiêu chuẩn sống của Cơ Đốc nhân không chỉ xử lý điều xấu nhưng cũng xử lý những điều tốt và đúng nữa. Nhiều vấn đề đúng theo tiêu chuẩn loài người, nhưng tiêu chuẩn thiên thượng tuyên bố chúng sai vì chúng thiếu sự sống thần thượng. Vào ngày tôi vừa kể, tôi thấy ánh sáng này lần đầu. Từ đó về sau, tôi bắt đầu tự hỏi cuộc đời tôi sống trước mặt Đức Chúa Trời là theo nguyên tắc sự sống hay nguyên tắc của những gì tôi cho là đúng hay sai. Tôi sẽ kiểm tra: “Có phải tôi đang làm điều ấy chỉ vì nó đúng không?” Bí quyết cho mọi sự là như thế này: Những người khác có thể

nói một điều gì đó là đúng. Chúng ta cũng có thể nói điều đó là đúng, nhưng sự sống của Chúa dâng lên trong chúng ta hay lùi lại khi chúng ta bắt đầu làm điều đó? Khi bắt đầu làm một điều gì, chúng ta cảm nhận được sự xúc dầu hay cảm thấy nặng nề? Đang khi làm điều đó, chúng ta có một cảm nhận càng lúc càng hơn là mình đang đi đúng đường, hay có điều gì đó nói với chúng ta rằng mình đã lạc hướng? Xin anh chị em nhớ rằng sự sống không quyết định theo những tiêu chuẩn đúng sai bề ngoài. Các vấn đề cần phải được quyết định theo cảm nhận của sự sống Đức Chúa Trời hoặc cảm nhận về sự chết. Quyết định phải được đưa ra theo sự sống của Đức Chúa Trời khi sự sống ấy dâng lên hay giảm xuống trong chúng ta. Không một Cơ Đốc nhân nào nên nói rằng mình có thể làm một điều gì đó vì nó tốt hay đúng. Chúng ta phải hỏi Chúa ở bên trong mình. Chúa ban cho chúng ta cảm nhận gì ở bề trong? Chúng ta có cảm thấy vui mừng ở bên trong đối với vấn đề ấy không? Chúng ta có sự vui mừng và bình an thuộc linh không? Đây là những vấn đề quyết định con đường thuộc linh của chúng ta.

Khi tôi đến thăm Honor Oak, có một anh em khác cũng là khách đang viếng thăm nơi đó. Anh ấy phê phán nơi đó rất nhiều. Anh từng là một mục sư và là một người giảng dạy tài giỏi, anh biết tại Honor Oak có nhiều sự cung ứng về phương diện thuộc linh nhưng anh vẫn không tán đồng nhiều điều. Mỗi khi chúng tôi gặp nhau, anh thường kể cho tôi là địa phương anh sống tốt hơn Honor Oak như thế nào. Suốt hai ba tháng chúng tôi ở gần nhau, anh phê phán nhiều hơn ai hết. Một ngày kia, thấy anh đã đi quá lối trong việc ấy, nên tôi hỏi anh: “Anh nói Honor Oak thật xấu, nếu thế, không phải tốt nhất là anh nên lìa khỏi đây sao? Sao anh cứ ở đây?” Chỉ vào ngực mình anh đáp: “Lý do nằm ở đây: lòng tôi muốn ở lại. Mỗi khi tôi xếp đồ đạc để ra đi, lòng tôi mất sự bình an. Thậm chí tôi từng bỏ đi hai tuần, nhưng rồi phải viết thư xin trở lại”. Tôi nói: “Anh ơi, anh có thấy

hai con đường này chưa: con đường sự sống và con đường của những gì anh kể là đúng hay sai?” Anh nói: “Có những ngày tôi vào phòng để xếp va-li đến ba lần. Nhưng mỗi lần tôi muốn ra đi, thì bên trong lại thấy bị cấm đoán. Bên trong tôi cảm thấy họ đang làm những điều sai, nhưng tôi cũng cảm thấy mình sai nếu bỏ đi”. Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho anh ấy rằng nếu anh nhận được sự giúp đỡ thuộc linh ở đây, anh nên ở lại để gặp gỡ Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta có thể thấy rằng vấn đề không phải là những gì chúng ta thấy thì đúng hay sai. Đức Chúa Trời sử dụng sự sống của Ngài để điều khiển con cái Ngài.

NHỮNG ĐIỀU BÊN NGOÀI KHÔNG CHI PHỐI CÁC QUYẾT ĐỊNH

Lỗi lầm lớn nhất giữa vòng các con cái Đức Chúa Trời là nhiều người nhận định đúng sai bởi những gì họ thấy. Nhiều người xác định đúng sai theo bối cảnh của họ và dựa trên những năm tháng kinh nghiệm của mình. Vì vậy, họ không biết điều gì thật sự đúng và điều gì thật sự sai. Xin nhớ rằng nếp sống Cơ Đốc dựa trên sự sống bên trong. Nhiều người chỉ có những điều bề ngoài trước mặt Đức Chúa Trời. Nhiều người quyết định điều nào đúng và điều nào sai theo những sự việc bề ngoài. Tuy nhiên, sự sống là một vấn đề khác. Những ai có sự sống đều biết sự sống là gì.

Tôi hi vọng tất cả chúng ta đều thấy điều này trước mặt Đức Chúa Trời: Không một Cơ Đốc nhân nào có thể quyết định điều gì mà tách rời khỏi sự sống. Bất cứ điều gì làm gia tăng sự sống bề trong thì đúng, và bất cứ điều gì làm suy giảm sự sống bề trong thì sai. Không ai nên quyết định một việc đúng hay sai theo tiêu chuẩn bề ngoài.

Tôi nhớ lại chuyện tôi đến thăm một địa phương kia, là nơi các anh em đang công tác có hiệu quả. Đức Chúa Trời thật sự đang sử dụng họ. Nếu anh em hỏi công việc họ có hoàn hảo không, tôi phải nói rằng công việc ấy còn có nhiều điều cần phải cải tiến. Với lòng vô cùng khiêm nhường, họ

hỏi tôi xem họ cần được điều chỉnh chỗ nào. Tôi nêu lên cho họ thấy những điều mà họ cần điều chỉnh. Họ hỏi tôi vài lần, nhưng họ lại không thay đổi gì cả. Như thế, tôi có bực dọc không? Không! Một người khờ dại sẽ phiền lòng, nhưng ai biết Đức Chúa Trời thì không thể bực dọc. Tôi chỉ có thể nêu lên những vấn đề bên ngoài cần được điều chỉnh, nhưng tôi không thể thấy những gì Đức Chúa Trời đang làm việc trong lòng họ. Tôi không thể bảo Đức Chúa Trời nên hành động điều gì trong họ.

Tôi đến thăm một nơi khác, tại đó các anh em không rao giảng phúc âm. Họ thảo luận vấn đề ấy với tôi và hỏi rằng họ có nên rao giảng phúc âm hay không. Tôi đáp: “Nói theo giáo lý, chắc chắn chúng ta nên rao giảng phúc âm”. Họ nói họ cũng nhận biết điều đó, nhưng điều ngạc nhiên là Đức Chúa Trời không ban cho họ sự sống để làm việc ấy. Những ai biết Đức Chúa Trời chỉ có thể đứng qua một bên và yên lặng, vì đường lối của chúng ta là sự sống của Ngài, chứ không phải đúng hay sai. Sự khác biệt giữa hai nguyên tắc này rất lớn lao. Anh chị em ơi, sự khác biệt ở đây quá lớn. Nhiều người chỉ suy nghĩ không biết họ làm một điều gì đó đúng hay sai. Nhưng ngày nay chúng ta không nên hành động theo những gì đúng và sai. Vấn đề duy nhất chúng ta phải hỏi ngày nay là sự sống thần thượng bên trong chúng ta dấy lên hay chùng xuống. Đó phải là yếu tố quyết định con đường chúng ta đi. Mọi sự được quyết định trong lòng chúng ta.

“HÃY NGHE NGƯỜI”

Trên Núi Hóa Hình, có Môi-se, tượng trưng cho tiêu chuẩn đạo đức bề ngoài, và có Ê-li tượng trưng cho tiêu chuẩn của con người và cũng có tính cách bề ngoài (Mat. 17:3). Chúng ta đều biết Môi-se đại diện cho luật pháp, và Ê-li tượng trưng cho các tiên tri. Tại đó có tiêu chuẩn của luật pháp, và tại đó cũng có tiêu chuẩn của các tiên tri. Trong thời Cựu Ước, luật pháp và các tiên tri thì có đủ điều kiện

hơn hết để lên tiếng, nhưng Đức Chúa Trời làm cho tất cả đều im lặng tại đó. Đức Chúa Trời nói với Phi-e-rơ: “Đây là Con yêu dấu của Ta... Hãy nghe Người!” (c. 5). Ngày nay tiêu chuẩn cho đời sống Cơ Đốc không còn là luật pháp, không còn là tiên tri. Tiêu chuẩn cho đời sống Cơ Đốc bây giờ là chính Đấng Christ, tức là Đấng Christ cư ngụ trong chúng ta. Vì vậy, vấn đề không phải là chúng ta đúng hay sai nhưng là sự sống thần thượng bên trong chúng ta có đồng ý một điều nào đó hay không. Chúng ta thường ngạc nhiên thấy sự sống bên trong không tán thành điều mình tán thành. Khi tình trạng ấy xảy ra, chúng ta không thể cứ nhất định cho rằng điều mình nghĩ là đúng.

SỰ SỐNG THẦN THƯỢNG PHẢI ĐƯỢC VUI THỎA

Tôi nhớ lại câu chuyện về hai anh em kia, cả hai đều là Cơ Đốc nhân. Họ có một ruộng lúa, và thửa ruộng ấy cần được tát nước vào. Ruộng của họ ở lưng đồi, còn ruộng của người khác nằm bên dưới thấp hơn. Ban ngày, khi trời nắng nóng, họ tát nước đầy ruộng mình, rồi ban đêm họ đi ngủ. Nhưng trong khi họ ngủ, người nông dân ở dưới đồi đào một cái lỗ nơi nương nước quanh ruộng của hai anh em để nước chảy hết xuống ruộng của ông ta. Sáng hôm sau, các anh em này thấy sự việc đã xảy ra, nhưng không nói gì cả. Một lần nữa, họ tát đầy nước vào nương của mình. Ngày hôm sau, họ thấy ruộng của mình lại khô nước, nhưng vẫn không nói gì. Họ là Cơ Đốc nhân và cảm thấy mình nên im lặng chịu đựng. Điều này xảy ra hằng ngày suốt một tuần lễ. Vài người đề nghị họ nên canh gác ngoài ruộng ban đêm để bắt đánh kẻ trộm nhưng họ không đáp một lời, mà chỉ chịu đựng vì mình là Cơ Đốc nhân.

Theo quan niệm loài người, lẽ ra họ phải bước đi cách hân hoan, vui mừng, và đắc thắng vì đã yên lặng chịu đựng, thậm chí vẫn im lặng sau khi tát nước hằng ngày và bị người ta ăn trộm nước rất nhiều lần. Nhưng thật kỳ lạ, mặc dầu họ tát nước hằng ngày và giữ im lặng trong khi

người ta lấy trộm nước của mình, nhưng lòng họ vẫn không được bình an. Họ đến gặp một anh em kia có ít nhiều kinh nghiệm trong công việc Chúa và nói: “Chúng tôi không hiểu vì sao mình vẫn không được bình an sau khi đã chịu đựng bảy, tám ngày. Cơ Đốc nhân cần phải nhẫn nại và sẵn sàng chịu mất mát, nhưng sao lòng chúng tôi không bình an”. Là người rất kinh nghiệm, anh em kia trả lời: “Các anh chưa hành động đủ, cũng chưa chịu đựng đủ. Các anh nên tát đầy nước vào ruộng của người lấy trộm nước trước đã; sau đó hãy tát nước vào ruộng mình. Hãy đi và thử làm như vậy, rồi xem các anh có được bình an trong lòng hay không”. Cả hai đều đồng ý. Hôm sau, họ thức dậy sớm hơn thường lệ và tát đầy nước vào ruộng của người đã lấy trộm nước trước khi tát nước vào ruộng mình. Thật lạ lùng, càng tát nước vào ruộng người kia, họ càng vui mừng. Khi họ tát nước vào ruộng mình, lòng họ thật bình an. Họ được bình an với ý tưởng cho phép người kia lấy trộm nước của mình. Sau hai ba ngày họ làm như vậy, người lấy trộm nước đến xin lỗi họ và nói: “Nếu Đạo Đấng Christ là như vậy, tôi muốn được nghe về Đạo ấy”.

Điều này cho chúng ta thấy trong lãnh vực đúng sai, thì chịu đựng là đúng. Chúng ta có thể nào yêu cầu một người làm gì hơn nữa? Những người này đã để trọn cả ngày tát nước, không phải trong một thời tiết bình thường nhưng vào mùa nóng nực. Họ không phải là những người học cao, mà là nông dân. Họ đã làm điều đúng và tốt. Ai có thể đòi hỏi họ hơn nữa? Tuy nhiên, lòng họ không được bình an. Điều này minh họa con đường sự sống. Đó là con đường chúng ta đi. Con đường đúng sai lại là con đường khác. Người ta nói rằng đúng là tốt rồi, nhưng Đức Chúa Trời nói rằng chỉ có sự sống mới là đủ. Chúng ta phải làm đến mức sự vui mừng và bình an nảy sinh từ bên trong. Đó là sự khác biệt giữa con đường sự sống và con đường đúng sai. Đường như đúng sai là đủ và không cần điều gì khác. Nhưng Đức Chúa Trời không thỏa lòng với tình trạng

đúng. Ngài đòi hỏi chúng ta làm thỏa mãn sự sống thần thượng.

Bài Giảng Trên Núi trong Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7 dạy chúng ta điều gì? Bài Giảng ấy chỉ dạy chúng ta một điều, đó là đúng vẫn chưa đủ. Chúng ta phải làm những điều thỏa mãn sự sống mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta. Đó là nội dung của Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7, tức Bài Giảng Trên Núi. Bài Giảng ấy không nói rằng mọi sự đều sẽ tốt đẹp một khi được thực hiện đúng. Loài người thắc mắc vì sao mình phải đưa má bên kia khi bị đánh má bên này. Chúng ta im lặng khi người ta đánh mình mà chưa đủ sao? Chúng ta không la mắng lại người kia và đã kềm chế rất nhiều, đó không phải là kỳ diệu lắm sao? Nhưng Đức Chúa Trời phán rằng cúi đầu bỏ đi khi bị đánh vẫn chưa đủ. Cư xử như vậy thì chưa làm thỏa mãn sự sống bên trong. Chúng ta cũng phải đưa má bên kia cho người ta đánh. Điều này có nghĩa là lòng chúng ta không ghét họ. Chúng ta không giận và có thể chịu đựng cách đối xử đó một lần nữa. Sự sống rất khiêm nhường. Sự sống có thể đưa má kia cho người ta đánh. Đó là con đường sự sống.

Nhiều người nói rằng đối với họ Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7 thì quá khó khăn. Tôi cũng nhìn nhận như vậy. Chúng ta không thể thực hiện Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7. Nếu cố gắng, chúng ta sẽ chết vì không thể làm nổi. Tuy nhiên, chúng ta có một sự sống khác bên trong. Sự sống này nói rằng chúng ta sẽ không vui mừng nếu không làm như vậy. Dầu chúng ta bị một anh chị em làm tổn thương đến đâu cũng không thành vấn đề. Nếu không qui xuống cầu nguyện cho họ, chúng ta sẽ không có niềm vui bên trong. Im lặng chịu đựng là tốt, nhưng nếu không đi theo sự dạy dỗ của Bài Giảng Trên Núi, chúng ta không có sự vui mừng bên trong. Bài Giảng này dạy rằng chúng ta phải làm thỏa mãn sự sống của Đức Chúa Trời bên trong mình. Khi làm như vậy, sự sống thần thượng được thỏa mãn, tự do, bình an và vui mừng. Toàn bộ vấn đề là thế

này: Chúng ta đang bước đi trên con đường sự sống hay trên con đường đúng sai? Nếu đọc Lời Đức Chúa Trời cách rõ ràng, chúng ta sẽ thấy quyết định các vấn đề theo nguyên tắc đúng sai, hoặc sống và hành động chịu theo sự sống bản ngã thì thật là sai lầm.

CẦN PHẢI CÓ SỰ SỐNG ĐẦY DẪY BÊN TRONG

Thỉnh thoảng chúng ta gặp một anh em hành động rất khờ dại. Theo lẽ phải, chúng ta nên mạnh mẽ khuyên lon hay quở trách anh ấy. Chúng ta tự nhủ anh ấy cần được xử lý nghiêm chỉnh và triệt để. Chúng ta chuẩn bị chính mình để đối phó với tình huống vì biết rằng anh ấy sẽ ở quanh đây trong vòng vài ngày. Chúng ta đến chỗ anh ấy trọ và gõ cửa, nhưng rồi chúng ta tự hỏi mình đúng hay sai. Anh ấy đã hành động dại dột, cho nên chúng ta có thể làm gì trừ ra là khuyên nhủ? Chúng ta đã đến tận cửa phòng anh ấy và đưa tay lên gõ, nhưng bên trong chúng ta có vấn đề. Bàn tay chúng ta đưa lên định gõ cửa rồi lại buông xuống. Dầu chúng ta đã tự thuyết phục rằng mình đúng, nhưng đây không phải là vấn đề đúng sai. Đây là vấn đề sự sống của Đức Chúa Trời có cho phép chúng ta hay không. Nhiều lần chúng ta đến khuyên nhủ một anh em, anh ấy đã lịch sự tiếp nhận lời khuyên và hứa sẽ làm những gì Đức Chúa Trời phán. Nhưng chúng ta càng nói, người bề trong của mình càng khô héo. Khi trở về nhà, chúng ta phải thừa nhận rằng mình đã sai lầm khi khuyên bảo anh em ấy! Vì vậy, vấn đề không phải là tốt xấu nhưng là đầy dẫy sự sống bên trong.

Tôi xin kể cho anh em một ví dụ khác. Cách đây vài tuần, tôi gặp một anh em đang túng thiếu. Anh ấy rất nghèo và cần được giúp đỡ. Tôi nghĩ rằng chắc chắn mình nên làm một điều gì cho anh ấy vì không hi vọng một ai khác sẽ giúp đỡ anh. Ngay lúc đó, tôi không được dư dật lắm, nên đã phải hi sinh rất nhiều để có thể giúp đỡ anh. Đường như tôi đã làm quá sức mình để giúp đỡ anh ấy. Theo lẽ phải thì tôi đúng. Lẽ ra tôi phải được vui mừng khi

tặng anh ấy một số tiền. Nhưng không hiểu vì sao con người bề trong của tôi lại khô héo khi tôi tặng anh ấy số tiền mình đã hứa. Bên trong tôi có tiếng nói: “Con chỉ làm công tác từ thiện. Đó không phải là một hành động của sự sống, đó chỉ là lòng hào hiệp của loài người và lòng tốt thiên nhiên. Điều đó không được thực hiện trong sự sống nhưng trong chính con”. Đức Chúa Trời không muốn tôi làm điều đó và tôi đã đau khổ về vấn đề này trong hai ba tuần. Dầu đã tặng anh ấy một số tiền, nhưng khi về đến nhà, tôi phải cúi đầu trước mặt Đức Chúa Trời, thừa nhận tội mình và xin Ngài tha thứ cho tôi.

CUỘC SỐNG VÀ HÀNH ĐỘNG CỦA CHÚNG TA PHẢI THEO SỰ HƯỚNG DẪN CỦA SỰ SỐNG

Anh chị em ơi, khi sống trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta không được để điều thiện và ác quyết định các hành động của mình, nhưng hãy để sự sống bên trong quyết định. Bất cứ điều gì sự sống muốn chúng ta làm thì chúng ta đáng phải tuân theo. Tất cả những điều chúng ta làm mà không có sự sống, thì dầu tốt đến đâu, cũng không đem lại gì hơn là sự lên án ở bên trong chúng ta. Cơ Đốc nhân không những cần ăn năn trước mặt Đức Chúa Trời về những tội mình đã phạm, mà cũng thường phải ăn năn trước mặt Đức Chúa Trời về những điều tốt mình đã làm. Nguyên tắc sống của chúng ta không phải là phân biệt giữa tốt và xấu. Chúng ta phải đến trước mặt Đức Chúa Trời để quyết định điều gì thuộc về sự sống và điều gì thuộc về sự chết. Khi có sự sống bên trong và cảm thấy sự sống dâng lên, chúng ta đang làm điều nên làm. Khi sự sống không dâng lên và chúng ta không thể cảm nhận được sự xúc dầu trong bản thể mình, thì chúng ta không nên quan tâm xem mình đang làm đúng hay sai. Trái lại, chúng ta phải xưng tội trước mặt Đức Chúa Trời, và xin Ngài tha thứ cho mình.

Phao-lô nói rằng ông không tự mình phán đoán điều gì, nhưng chỉ có Đức Chúa Trời là Đấng phán xét ông (1 Cô.

4:3-4). Nhiều người không hiểu phân đoạn này trong Thư Cô-rin-tô thứ nhất. Câu ấy rất đơn giản, nhưng nếu chúng ta không biết sự sống thì nó lại rất khó hiểu. Nếu chúng ta có một tiêu chuẩn thiện ác bên ngoài, thì sai hay đúng rất dễ phán đoán. Phao-lô không hành động theo tiêu chuẩn đúng sai bên ngoài, cho nên ông chỉ có thể nói: “Chính tôi cũng chẳng tự xét đoán mình nữa. Vì tôi chẳng biết chính mình tôi có trái phạm điều gì; dầu vậy, tôi cũng không nhon đó mà được xưng nghĩa đâu. Đáng xét đoán tôi ấy là Chúa”. Đáng dò xét chúng ta trước ngai phán xét là Chúa. Hơn nữa, chúng ta có sự sống bên trong hướng dẫn mình. Đó là lý do 2 Cô-rin-tô 5:7 nói: “Chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy”. Chúng ta không tra xét mọi sự theo luật pháp thấy được ở bên ngoài. Chúng ta sống theo sự hướng dẫn Chúa ban cho mình ở bên trong.

Trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta phải học bài học đừng bao giờ chỉ hành động theo tiêu chuẩn đúng sai. Tiêu chuẩn đúng sai không phải xấu, đó là tiêu chuẩn tốt, nhưng không tốt đủ cho Cơ Đốc nhân. Tiêu chuẩn của Cơ Đốc nhân vượt hơn những gì đúng sai. Những gì sai là sai, nhưng những gì đúng không luôn luôn đúng. Nếu chúng ta hành động theo sự sống của Đức Chúa Trời, Ngài sẽ bày tỏ cho chúng ta thấy rằng những đòi hỏi của Ngài thì cao hơn luật lệ con người. Vì vậy, rất dễ sống đời sống Cơ Đốc nhân. Trong mọi vấn đề, khi chúng ta tìm kiếm tiếng Đức Chúa Trời phán bên trong, tự động sự sáng bên trong sẽ soi sáng chúng ta. Xin nhớ rằng sự tái sinh của chúng ta là một sự thật. Đức Chúa Trời sống trong chúng ta qua Chúa Giê-su cũng là một sự thật. Chúa luôn luôn bày tỏ chính Ngài trong chúng ta. Chúng tôi hi vọng mỗi người trong chúng ta sẽ có thể thưa với Đức Chúa Trời rằng: “Xin ban ân điển cho con để con có thể sống bởi cây sự sống, chớ không bởi cây kiến thức về thiện và ác. Con muốn luôn luôn chú ý đến sự sống. Con muốn hỏi: ‘Cảm nhận của sự sống ra sao?’ ” Nếu sống theo nguyên tắc ấy,

chúng ta sẽ thấy một sự thay đổi lớn lao trong đời sống Cơ Đốc của mình.

Nhiều nan đề dấy lên vì chúng ta chỉ có tiêu chuẩn đúng sai. Chúng ta phạm nhiều lỗi lầm vì không có tiêu chuẩn sự sống. Nếu chúng ta có tiêu chuẩn sự sống, nhiều nan đề sẽ được giải quyết.

LỜI CẦU NGUYỆN

Chúa ôi, chúng con đứng trước mặt Ngài, nài xin Ngài lại phán với chúng con. Loài người chúng con trống rỗng và không thể làm gì cả. Chúng con chỉ có thể cầu xin Ngài ban ân điển, mở mắt chúng con. Mỗi khi chúng con mở miệng mình hay đi đến một quyết định nào đó, xin khiến chúng con đến trước mặt Ngài và cầu hỏi xem quyết định của chúng con là theo nguyên tắc đúng sai hay theo sự hướng dẫn bên trong của sự sống. Chúa ôi, xin cho chúng con thấy sự khác biệt giữa những gì thuộc linh và những gì thuộc xác thịt. Xin cho chúng con thật sự thấy sự khác biệt giữa ánh sáng bên trong và luật pháp bên ngoài. Chúa ôi, xin cứu chúng con khỏi con đường sự chết. Chúa ôi, chúng con sai lầm khi sống theo sự phân biệt đúng sai. Nguyên chúng con thấy sự phân biệt đúng sai là tội lỗi và sự chết, vì chỉ có những ai sống trong sự chết mới có thể làm điều đó. Những ai sống trong sự sống phải được sự sống dẫn dắt. Sự sống phải hướng dẫn chúng con. Chúa ôi, xin Ngài ở giữa chúng con để chúng con thấy điều này cách rõ ràng. Chúng con đã nói điều này nhiều lần và chúng con muốn nói nữa rằng: Nguyên Lời Ngài không phán ra cách vô ích. Xin làm cho chúng con biết sự sống là gì và luật pháp là gì. Xin ban phúc cho những lời nói rời rạc này. Xin thương xót chúng con và ban ân điển cho chúng con. Xin hướng dẫn chúng con trên con đường trước mặt chúng con. Trong danh Chúa Giê-su. A-men.

CHƯƠNG 2

PHƯƠNG CÁCH XÂY DỰNG HỘI THÁNH

Kinh Thánh: Êph. 3:14-19

Có ba phương diện chính trong kế hoạch đời đời của Đức Chúa Trời cho Hội thánh. Trước hết, Hội thánh phải có quyền làm con để bày tỏ Đức Chúa Trời; thứ hai, qua Hội thánh Sa-tan sẽ bị đánh bại và xấu hổ; và cuối cùng, qua Hội thánh Đấng Christ sẽ tổng hiệp mọi sự. Kế hoạch của Đức Chúa Trời là Hội thánh có được đầy đủ sự sống của Ngài! Quyền làm con không chỉ là sự sinh ra trong sự sống, mà còn là sự lớn lên trong sự sống để được trưởng thành. Điều này có nghĩa là Đức Chúa Trời phải đem chính Ngài vào trong chúng ta và làm cho chúng ta không những trở nên các con của Ngài mà còn trở nên những người thừa hưởng tất cả những gì Ngài “là” và “có” để Ngài có thể được bày tỏ. Sau đó, qua sự sống ấy, mọi sự sẽ được tổng hiệp dưới quyền làm đầu của Đấng Christ.

Trước hết là vấn đề sự sống, và kế đến là vấn đề xây dựng. Mục đích của sự xây dựng là đem tất cả chúng ta vào trật tự thích đáng trong sự sống dưới quyền làm đầu của Đấng Christ. Nhờ chúng ta được xây dựng trong sự sống mà Đức Chúa Trời có thể làm cho kẻ thù của Ngài xấu hổ. Khi ấy, Đức Chúa Trời có nền tảng để bày tỏ sự khôn ngoan đa diện cho các kẻ cai trị và uy quyền trong cõi thiên thượng.

Đức Chúa Trời tạo dựng vũ trụ bao gồm các tầng trời và trái đất vì mục đích này. Nơi trung tâm công trình sáng tạo

của Ngài, Đức Chúa Trời tạo dựng con người là chiếc bình để chứa đựng chính Ngài. Ý định của Đức Chúa Trời là đặt chính Ngài là sự sống và mọi sự vào trong con người để có được nhiều người con. Tất cả chúng ta đều biết rằng con là người thừa hưởng mọi sự từ cha. Điều gì Cha “là” và “có” cũng được truyền vào các con của Ngài. Trước hết Đức Chúa Trời tạo dựng chúng ta, và sau đó Ngài sinh ra chúng ta qua sự tái sinh. Qua tiến trình tạo dựng, Ngài hình thành chúng ta, và qua tiến trình sinh ra chúng ta, Ngài truyền chính Ngài là sự sống vào trong chúng ta.

Để đạt được mục đích ấy, Đức Chúa Trời đã tạo dựng chúng ta với một nhân linh. Nhân linh giống như dây tóc của bóng đèn. Không có dây tóc trong bóng đèn, bóng đèn không thể nhận được điện. Bóng đèn phải có dây tóc ở bên trong để làm bộ phận tiếp nhận điện, và cũng chính dây tóc ấy khiến bóng đèn có thể bày tỏ điện. Bóng đèn có hình dạng bề ngoài, cũng như thân thể có hình dạng bề ngoài. Trong thân thể chúng ta có linh, cũng như trong hình dạng bề ngoài của bóng đèn có dây tóc của bóng đèn để tiếp nhận, chứa đựng và bày tỏ điện.

Chúng ta là các bình chứa được Đức Chúa Trời tạo ra; vì vậy, Ngài cố tình tạo ra một linh trong chúng ta để tiếp nhận, chứa đựng và bày tỏ Ngài. Đức Chúa Trời trong Đấng Christ là Thánh Linh lan rộng chính Ngài từ linh chúng ta đến với mọi phần của bản thể chúng ta. Đức Chúa Trời không hành động từ ngoài vào trong con người, mà từ linh con người Ngài lan rộng chính Ngài ra để thẩm thấu và dầm thấm tất cả các phần bề trong của con người. Ngài sẽ dầm thấm lương tâm, tâm trí, tình cảm, ý chí và cả bản thể của chúng ta. Khi Đức Chúa Trời vào trong linh chúng ta, chúng ta được sinh ra bằng sự sống; và nhờ Ngài lan rộng từ linh chúng ta đến cả bản thể chúng ta, chúng ta được lớn lên trong sự sống cho đến khi trưởng thành trọn vẹn. Ngay cả thân thể cũng sẽ được biến hóa vào lúc đạt được quyền làm con trọn vẹn. Nhờ đó tất cả chúng ta với tư cách là một

con người tập thể sẽ được đem vào trật tự dưới quyền làm đầu của Đấng Christ. Trong con người tập thể này, Đức Chúa Trời trong Đấng Christ là Đầu, và chúng ta như những người con là Thân thể được đem vào trật tự dưới quyền làm đầu của Ngài. Sau đó, Đấng Christ là Đầu sẽ tổng hiệp mọi sự qua Thân thể ấy.

Tuy nhiên, chúng ta phải thấy quỷ kế của kẻ thù trong việc làm cho loài người xao lãng khỏi mục đích đời đời của Đức Chúa Trời. Trên trái đất ngày nay có ba lớp người – dân Ngoại, tức những người vô tín; tuyển dân của Đức Chúa Trời, tức người Do Thái; và các Cơ Đốc nhân, tức các thành viên của Hội thánh. Cả ba lớp người này đều bị kẻ thù là Sa-tan làm cho xao lãng khỏi gia thể của Đức Chúa Trời.

Để loài người tồn tại, Đức Chúa Trời đã chuẩn bị nhiều điều vật chất bao gồm thức ăn, nước uống, áo quần, nhà cửa và nhiều thứ khác. Nhưng ngày nay, tất cả những người vô tín đều đã bị những thứ vật chất ấy làm cho xao lãng. Họ hoàn toàn tập trung vào thức ăn, chỗ ở và áo quần, kèm với lối sống vật chất. Toàn thể dân Ngoại đã bị những điều vật chất làm cho xao lãng khỏi trọng tâm chủ yếu của Đức Chúa Trời; họ hoàn toàn bị những điều vật chất thu hút. Dầu giàu hay nghèo, cao sang hay thấp hèn, tất cả đều bị xao lãng do những điều vật chất, tức những điều Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho họ để tồn tại hầu có thể thực hiện mục đích của Ngài. Lẽ ra tất cả những điều vật chất này chỉ là phương tiện để con người thực hiện mục đích của Đức Chúa Trời, nhưng Sa-tan đã sử dụng những điều ấy để làm xao lãng người vô tín khỏi mục đích của Đức Chúa Trời.

Kế đến, Đức Chúa Trời ban cho dân Do Thái kiến thức thuộc linh trong Cựu Ước, bày tỏ luật pháp và ý muốn của Ngài, với ý định là các phần Kinh Thánh ấy có thể giúp họ biết kế hoạch của Đức Chúa Trời trong Đấng Christ. Nhưng Sa-tan thậm chí đã dùng Cựu Ước để làm cho dân Do Thái xao lãng khỏi Đấng Christ. Nếu đọc kỹ bốn sách Phúc Âm, chúng ta sẽ thấy rõ các thầy thông giáo và người Pha-ri-si

đã bị Kinh Thánh làm cho xao lãng khỏi Đấng Christ như thế nào. Trong Giăng 5:39-40, Chúa nói với họ rằng: “Các ngươi tra xét Kinh Thánh, vì các ngươi tưởng rằng trong đó có sự sống đời đời; ấy chính Kinh Thánh làm chứng về Ta vậy; thế mà các ngươi không khứng đến cùng Ta để được sự sống”. Kẻ thù quỷ quyệt đã dùng Kinh Thánh làm cho họ xao lãng khỏi Đấng Christ. Vậy nên, không những dân Ngoại bị xao lãng khỏi mục đích đời đời của Đức Chúa Trời, mà ngay cả dân Do Thái, tức tuyển dân của Đức Chúa Trời, cũng bị xao lãng.

Khi đến với Tân Ước, chúng ta thấy thêm một vấn đề nữa. Sa-tan thậm chí dùng các giáo lý của Tân Ước và tất cả các ân tứ được Đức Chúa Trời ban cho để làm cho người ta xao lãng khỏi Đấng Christ mà hướng về những điều mệnh danh là ân tứ và giáo lý. Nếu có cái nhìn toàn cảnh, chúng ta sẽ nhận thấy rằng mọi sự được Đức Chúa Trời chuẩn bị và ban cho vì mục đích thực hiện gia tể của Ngài đều đã bị kẻ thù sử dụng để làm cho người ta xao lãng khỏi gia tể của Đức Chúa Trời.

Cái mệnh danh là Hội thánh Cơ Đốc của ngày nay có Cựu Ước và Tân Ước, và họ tuyên bố là có rất nhiều ân tứ, nhưng nếu có khái tượng thiên thượng về mục đích đời đời của Đức Chúa Trời cho Hội thánh, thì chúng ta sẽ khóc cho hiện trạng. Không chỉ người Ngoại bang và người Do Thái, mà ngay cả các Cơ Đốc nhân cũng bị làm cho xao lãng khỏi Đấng Christ và Thân thể Ngài mà hướng về những điều khác. Thậm chí Cơ Đốc giáo chính thống chỉ bày tỏ với chúng ta rằng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta và sai Con Ngài đến chết trên thập tự giá để cứu chúng ta khỏi địa ngục. Nếu tin nơi Ngài, chúng ta sẽ được cứu, các tội lỗi của chúng ta sẽ được tha, và một ngày kia chúng ta sẽ lên thiên đàng. Theo một ý nghĩa, nói như vậy là đúng, nhưng anh em có bao giờ nghe một bài giảng cho biết rằng ý định của Đức Chúa Trời là đem chính Ngài vào trong chúng ta qua Đấng Christ là Linh để Đấng Christ có thể được bày tỏ qua

Thân thể Ngài và tổng hiệp toàn thể vũ trụ dưới quyền làm đầu của Ngài chưa? Ý niệm này thậm chí không được tìm thấy trong Cơ Đốc giáo chính thống. Hầu hết các Cơ Đốc nhân chỉ biết rằng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta, và nếu tin nơi Ngài, thì một ngày kia, sau khi qua đời, chúng ta sẽ ở với Ngài trên thiên đàng. Tình trạng này thật sự đáng thương! Các Cơ Đốc nhân cho là bấy nhiêu vẫn chưa đủ tìm kiếm sự biểu lộ các ân tứ để chúng tỏ Đức Chúa Trời đầy quyền năng. Nhưng họ vẫn bỏ qua ý tưởng trung tâm của Đức Chúa Trời. Tôi không tin rằng họ từng thấy khái tượng về gia tể của Đức Chúa Trời.

Tôi ý thức rằng chúng ta cần thức ăn, nước uống, nhà ở, việc làm và phương tiện di chuyển, nhưng chúng ta không [sống] vì những thứ ấy. Những thứ ấy phải vì chúng ta! Nếu chúng ta tìm kiếm vương quốc và sự công chính của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ giải quyết tất cả những thứ ấy (Mat. 6:31-33). Tất cả những thứ ấy phải vì chúng ta, và chúng ta phải vì mục đích của Đức Chúa Trời. Sau nhiều năm kinh nghiệm, chúng tôi có thể làm chứng rằng nếu chúng ta quan tâm đến mục đích của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ quan tâm đến những nhu cầu của chúng ta. Ngài rất thành tín đối với vấn đề này. Nếu chúng ta quan tâm đến lợi ích của Ngài, Ngài sẽ quan tâm đến chúng ta. Ngoài ra, Kinh Thánh và các ân tứ là vì gia tể của Đức Chúa Trời. Tất cả những sự dạy dỗ và chức vụ đều phải vì mục đích của Đức Chúa Trời.

Trong Ê-phê-sô, là Thư tín chính yếu về Hội thánh, không đề cập gì đến những điều vật chất, tri thức hay ân tứ. Trong chương bốn, các ân tứ được đề cập là những người có ân tứ, chẳng hạn như sứ đồ, tiên tri, người giảng phúc âm, và người chăn cùng giáo sư. Nói các thứ tiếng [lạ], chữa bệnh và những cái mệnh danh là ân tứ thuộc linh đều không được đề cập. Sách này không nói với chúng ta về những điều vật chất, tri thức hay ân tứ, mà nói về sự phong phú không dò lường được của Đấng Christ, tức Linh. Đây

không phải là Đấng Christ bên ngoài, mà là Đấng Christ bên trong, vì Ngài phải lập nhà Ngài trong chúng ta.

Ê-phê-sô 3:17 chép: “Hầu cho Đấng Christ nhơn đức tin mà ngự (RcV: lập nhà) trong lòng anh em”. Ngài phải là sự sống của chúng ta, và chúng ta phải là nhà của Ngài. Không phải thân thể chúng ta là nhà của Ngài, mà là lòng chúng ta. Tấm lòng bao gồm tất cả các phần của hồn và một trong các phần của linh là lương tâm. Vậy nên, tấm lòng bao gồm tâm trí, tình cảm và ý chí, cộng với lương tâm. Đấng Christ hiện ở trong linh chúng ta, và Ngài đang tìm cách lập nhà Ngài trong lòng chúng ta. Sau đó, chúng ta sẽ được đầy dẫy để đạt đến tất cả sự đầy đủ của Đức Chúa Trời. Đây không phải là những điều vật chất, tri thức, ân tứ hay bất cứ biểu lộ bên ngoài gì, mà là sự đầy đủ của Đức Chúa Trời!

Ê-phê-sô chương 1 đề cập đến sự đóng ấn của Thánh Linh (c. 13). Thánh Linh đã được đặt vào trong chúng ta như là dấu ấn. Đây không phải là điều gì đó bên ngoài, mà là điều gì đó bên trong. Sau đó, trong chương hai có con người mới được tạo dựng bởi Đấng Christ và trong Đấng Christ (c. 15). Đấng Christ đã tạo dựng trong chính Ngài một con người mới bao gồm người Do Thái và người Ngoại bang. Hội thánh là một hữu thể hoàn toàn ra từ Đấng Christ, cũng như Ê-va ra từ A-đam. Ê-va vốn là một phần của A-đam và đã được lấy ra từ A-đam. Con người mới, tức Hội thánh, là một phần của Đấng Christ và được lấy ra từ Đấng Christ. Chương ba cho chúng ta biết về sự phong phú của Đấng Christ, tức Đấng lập nhà Ngài trong lòng chúng ta. Kế đến, chương bốn cho chúng ta thấy làm thế nào để tăng trưởng dựa trên nền tảng là các kinh nghiệm về sự phong phú không dò lường được của Đấng Christ được đề cập trong chương ba. Nhờ các kinh nghiệm này, chúng ta sẽ đạt đến tầm vóc trọn vẹn của Đấng Christ. Do đó, chúng ta sẽ không bị thổi bạt đi bởi các ngọn gió thuộc giáo lý và sự dạy dỗ. Xin lưu ý rằng Phao-lô không nói các ngọn gió thuộc tà thuyết, mà nói các ngọn gió thuộc sự dạy dỗ. Chúng ta sẽ

không bị thổi bạt đi bởi các ngọn gió thuộc giáo lý khác lạ, mà sẽ tăng trưởng vào trong Đấng Christ trong mọi sự. Khi ấy, chúng ta sẽ nhận được điều gì đó từ nơi Đấng Christ là Đầu để chia sẻ với những người khác, và Hội thánh sẽ được xây dựng.

Sau khi được cứu, như rất nhiều Cơ Đốc nhân non trẻ khác, tôi khao khát có được kiến thức Kinh Thánh. Khi ấy, tôi gặp được một nhóm tín đồ chú trọng đến kiến thức Kinh Thánh, cho nên tôi đã bỏ ra rất nhiều thời giờ cùng tìm kiếm kiến thức Kinh Thánh với họ. Sau đó khoảng sáu bảy năm, tại miền bắc Trung Quốc có một phong trào gọi là phong trào Ân điển Thuộc linh. Phong trào ấy rất thẳng thắn đến nỗi chỉ trong một vài năm, nó đã làm rúng động khắp miền bắc Trung Quốc. Hàng ngàn người đã được cứu, và họ nói các thứ tiếng [lạ], làm nhiều dấu kỳ, phép lạ. Tôi đã đến với họ và nghiên cứu tình hình, nhưng cuối cùng tôi được Chúa cho thấy rõ rằng họ không bao giờ có thể xây dựng Thân thể Đấng Christ theo cách ấy. Như vậy, Thân thể Đấng Christ không thể nào được xây dựng bằng tri thức, cũng không thể được xây dựng bằng các ân tứ hay cái được mệnh danh là những biểu hiện siêu nhiên. Bấy giờ tôi không hiểu rõ sách Ê-phê-sô, nhưng qua kinh nghiệm tôi được Chúa cho thấy rõ rằng Hội thánh chỉ có thể được xây dựng bằng Đấng Christ là sự sống của chúng ta. Hội thánh chỉ có thể được xây dựng bằng cách kinh nghiệm Đấng Christ, chứ không phải bằng tri thức hay các ân tứ. Tri thức và các ân tứ giúp ích phần nào, nhưng Hội thánh không bao giờ có thể được xây dựng bằng những điều ấy. Hội thánh phải được xây dựng bằng Christ.

Trong sách này về Hội thánh không đề cập gì đến các ân tứ hay tri thức, mà chỉ đề cập đến sự phong phú không dò lường được của Đấng Christ, tức Đấng sẽ lập nhà Ngài trong lòng chúng ta. Trong Tân Ước có chỗ dành cho ân tứ, tri thức, phép lạ và dấu kỳ, nhưng cách chính yếu để xây dựng Thân thể Đấng Christ là nhờ Đấng Christ là sự sống

của chúng ta. Theo một ý nghĩa, tôi nhìn nhận là cần có tri thức và các ân tứ, nhưng rất nhiều Cơ Đốc nhân không thừa nhận là cần có kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ. Nan đề là ở chỗ này. Họ thừa nhận mình có thể cần thuốc, nhưng không thừa nhận mình cần thức ăn. Từ khi làm một Cơ Đốc nhân, anh em nghe giảng về việc kinh nghiệm Đấng Christ ở bên trong bao nhiêu lần? Vậy mà hầu như chương nào trong sách Ê-phê-sô cũng bàn về vấn đề này.

Ngày nay, nhiều Cơ Đốc nhân nói sách Ê-phê-sô là sách dành cho Hội thánh, nhưng họ không quan tâm đến bí quyết là kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ. Nếu không có kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ, thì chúng ta không thể có thực tại của Hội thánh.

Sách Ê-phê-sô là phần chính yếu của Kinh Thánh, và phần chính yếu của sách này ở trong chương ba, các câu từ 16 đến 19. Chúng ta hãy xem phân đoạn này một lần nữa, bắt đầu từ câu 14 để chúng ta có thể có một khái tượng rõ ràng. Vị sứ đồ bắt đầu rằng: “Bởi cố ấy (hay: vì nguyên nhân ấy)...”. “Nguyên nhân” này là gì? Tất nhiên, đây chính là nguyên nhân mà ông đã đề cập trong phần trước; đó là Đức Chúa Trời đã hoạch định và tiền định Hội thánh có quyền làm con để Đức Chúa Trời được bày tỏ, tỏ ra sự khôn ngoan của Ngài cho kẻ thù, và tổng hiệp mọi sự trong Đấng Christ. Phao-lô nói rằng: “Bởi cố ấy tôi quì gối trước mặt Cha – do Ngài mà mọi gia quyền trên trời dưới đất đều được đặt tên – mà xin Ngài tùy sự giàu có của vinh hiển Ngài, nhờ Thánh Linh của Ngài lấy quyền năng mà ban cho anh em được nên mạnh mẽ trong người bề trong” (BNC). Phao-lô quì gối vì có mục đích đời đời của Đức Chúa Trời mà xin Đức Chúa Trời ban cho các thánh đồ được mạnh mẽ trong người bề trong. Người bề trong, tức nhân linh của chúng ta được Đấng Christ tái sinh và ngự ở bên trong, phải được làm cho mạnh mẽ.

Chúng ta đều biết Đức Chúa Trời đã tạo dựng loài người gồm có ba phần là linh, hồn và thân. Nếu tôi hỏi rằng:

“Theo anh em hiểu thì phần nào là mạnh nhất?”, tôi tin người thành thật nào cũng trả lời rằng hồn là mạnh nhất, vì hồn chính là bản ngã. Hồn cũng gồm có ba phần là tâm trí, tình cảm và ý chí. Vậy, trong ba phần của hồn, phần nào là mạnh nhất? Tôi thiết nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý rằng phần mạnh nhất là tâm trí. Chúng ta rất mạnh mẽ trong tâm trí, còn linh chúng ta thì vô cùng yếu đuối. Muốn chúng minh điểm này thì cũng dễ thôi. Nếu chúng ta có một buổi thảo luận, thì mọi người đều sẽ phát biểu, vì tâm trí chúng ta rất mạnh mẽ và năng động. Nhưng nếu có người nói: “Chúng ta hãy cầu nguyện”, thì mọi người đều sẽ im lặng. Ngay lập tức căn phòng sẽ trở nên yên lặng như một bãi tha ma. Lý do chúng ta im lặng là vì yếu đuối trong người bề trong, tức là chúng ta yếu đuối trong linh.

Do đó, sứ đồ Phao-lô không cầu nguyện cách hời hợt. Vì có mục đích của Đức Chúa Trời và vì có Hội thánh, ông quì gối mà cầu xin Cha ban cho chúng ta được mạnh mẽ trong người bề trong. Linh chúng ta phải được làm cho mạnh mẽ. Chúng ta không cần thảo luận. Càng nói năng và tranh luận, chúng ta càng vận dụng tâm trí mình. Tâm trí chúng ta đã được phát triển quá mức rồi, vậy mà chúng ta vẫn tiếp tục phát triển nó. Khi tế bào nào của thân thể phát triển quá mức, thì nó trở nên ung thư là điều mang đến cái chết. Nếu chúng ta đổi cuộc nói chuyện và thảo luận của mình thành ra cầu nguyện, thì ích lợi biết bao! Chúng ta cần quên đi những ý tưởng, sự tưởng tượng, sự hiểu biết và quan niệm của mình mà quì gối trước mặt Cha và vận dụng linh mình để cầu nguyện – không phải chỉ một lần, mà là liên tục!

Muốn vận dụng linh mình để cầu nguyện, chúng ta phải ăn năn. Chử ăn năn trong tiếng Hi Lạp có nghĩa là “quay lại tâm trí”. Khi chúng ta ăn năn bằng cách quay tâm trí mình về với Chúa khỏi những điều khác, lương tâm chúng ta sẽ làm chúng ta sai trật ở chỗ nào và cụ thể cần xưng nhận những gì. Nhờ ăn năn chúng ta quay tâm trí mình về

với Chúa, và nhờ xưng nhận [tội] chúng ta vận dụng lương tâm mình. Tâm trí và lương tâm là hai phần chính của tấm lòng. Và vì tấm lòng bao bọc linh, nên đó chính là cổng ra vào của linh. Nhờ ăn năn và xưng nhận tội, hai phần chính của tấm lòng là tâm trí và lương tâm được mở ra. Khi ấy cổng ra vào linh được mở ra để Chúa ngày càng bước vào nhiều hơn hầu đổ đầy và làm mạnh mẽ linh chúng ta. Khi chúng ta ăn năn và xưng nhận theo cách ấy, tình cảm chúng ta sẽ yêu mến Chúa và ý chí chúng ta sẽ quyết định tìm kiếm Chúa. Điều này có nghĩa là cả tấm lòng được vận dụng và mở ra để linh tự do nhận thêm Đấng Christ. Khi ấy, Chúa là Linh sống động sẽ đổ đầy và làm mạnh mẽ linh chúng ta; và tự phát Đấng Christ sẽ lập nhà Ngài trong lòng chúng ta.

Khi linh chúng ta được làm cho mạnh mẽ, Đấng Christ sẽ lập nhà Ngài thêm hơn nữa trong tất cả các phần của lòng chúng ta. Đấng Christ hiện ở trong linh chúng ta, nhưng Ngài bị giam cầm ở đó vì tâm trí chúng ta hướng về những điều khác và lương tâm chúng ta không hoạt động. Vì Đấng Christ bị giam cầm trong linh chúng ta, nên chúng ta cần ăn năn bằng cách quay tâm trí mình về với Ngài. Sau đó, chúng ta phải xưng nhận những tội lỗi của mình, nói với Chúa là chúng ta yêu mến Ngài biết bao, và quyết định tìm kiếm Ngài. Nhờ làm như vậy, cả tấm lòng của chúng ta được mở ra để Đấng Christ đổ đầy và làm mạnh mẽ linh chúng ta. Khi ấy, từ linh chúng ta, Ngài sẽ lan rộng chính Ngài ra để lập nhà Ngài trong lòng chúng ta. Điều này có nghĩa là cả bản thể của chúng ta sẽ là nơi cư ngụ và nhà của Ngài.

Sau đó, vị sứ đồ nói tiếp: “Hầu cho Đấng Christ nhơn đức tin mà ngự (RcV: lập nhà) trong lòng anh em, cốt để sau khi anh em đã châm rễ lập nền trong sự thương yêu, thì có thể cùng hết cả các thánh đồ hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của sự ấy là thể nào, và được biết sự thương yêu của Đấng Christ vốn vượt quá sự hiểu biết, hầu cho anh em

được đầy đầy mọi sự đầy đủ của Đức Chúa Trời” (cc. 17-19). Trong câu 17, các chữ châm rể và lập nền rất có ý nghĩa. Châm rể có nghĩa là tăng trưởng trong sự sống, và lập nền có nghĩa là được xây dựng. Vì vậy, hai chữ này có nghĩa là chúng ta phải tăng trưởng và được xây dựng. Chúng ta phải được châm rể và lập nền trong tình yêu để có thể được mạnh mẽ hầu cùng hiểu thấu với tất cả các thánh đồ cách tập thể, chứ không phải hiểu một mình, bề rộng, bề dài, bề cao và bề sâu là gì. Đây có nghĩa là khi có Đấng Christ lập nhà trong lòng mình, thì chúng ta sẽ cùng kết hiệp với tất cả các thánh đồ. Chúng ta không bao giờ có thể được xây dựng với nhau bằng tri thức. Càng có thêm tri thức, chúng ta sẽ càng tranh luận và chia rẽ. Nhưng khi có Đấng Christ lập nhà Ngài trong chúng ta, chúng ta sẽ quên đi tri thức, sự chia rẽ và tất cả những điều khác. Chúng ta chỉ nói: “Chúa ôi, xin thương xót con; con chỉ thiếu Ngài. Con đầy đầy kiến thức, nhưng lại thiếu Ngài. Con thậm chí có thể có rất nhiều ân tứ, nhưng con thiếu Ngài”.

Khi nào Đấng Christ có thể lập nhà Ngài trong lòng chúng ta, tức là Ngài chiếm lấy mọi phần bề trong của bản thể chúng ta, thì chúng ta mới có thể cùng được xây dựng với tất cả các thánh đồ. Chúng ta không còn là những cá nhân nữa, mà cùng được xây dựng với tất cả các thánh đồ cách tập thể để nhận biết Đấng Christ bao la dường nào. Bề rộng rộng bao nhiêu? Bề dài dài bao nhiêu? Bề cao cao bao nhiêu? Bề sâu sâu bao nhiêu? Đó là kích thước của Đấng Christ! Đấng Christ là bề rộng, bề dài, bề cao và bề sâu; Ngài không thể đo lường được và vô hạn. Chúng ta phải nhận biết sự phong phú không dò lường được của Đấng Christ và được đầy đầy để đạt đến tất cả sự đầy đủ của Đức Chúa Trời. Chúng ta không nên đầy đầy những điều vật chất, kiến thức Kinh Thánh hay cái gọi là ân tứ thuộc linh, mà phải được đầy đầy chính Đức Chúa Trời. Chỉ nhờ Ngài mà Thân thể có thể trở thành hiện thực. Bằng không, chúng ta có thể nói về nếp sống Thân thể, nhưng không có thực

tại. Thực tại của nếp sống Thân thể là kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ nội cư.

Tất cả chúng ta đều cần qui góit và đọc—cầu nguyện các câu này cho đến khi khái tượng thiên thượng được bày tỏ vào trong chúng ta. Tôi lặp lại rằng đây không phải là điều gì đó bề ngoài như tri thức, ân tứ hay dấu kỳ, mà hoàn toàn là kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ nội cư. Người bề trong phải được làm mạnh mẽ để Đấng Christ có thể lập nhà Ngài trong lòng chúng ta, hầu chúng ta có thể được đầy dẫy ở bên trong để đạt đến tất cả sự đầy đủ của chính Đức Chúa Trời. Nhờ kinh nghiệm bề trong này về Đấng Christ nội cư mà chúng ta có thể cùng được xây dựng với tất cả các thánh đồ.

Khi chúng ta sang chương bốn, câu đầu tiên dùng chữ vậy. Đây có nghĩa là tác giả sắp nói điều gì đó dựa trên những gì vừa được nói. Tất cả chúng ta đều biết rằng chương bốn bàn về nếp sống Thân thể và sự xây dựng Thân thể. Chúng ta được cho biết rõ ràng rằng Đấng Christ là Đầu không bao giờ trực tiếp xây dựng Thân thể Ngài mà xây dựng qua những người có ân tứ, chẳng hạn như sứ đồ, tiên tri, người giảng phúc âm, và người chăn cùng giáo sư. Và ngay cả chính họ cũng không trực tiếp xây dựng Hội thánh, nhưng họ làm hoàn hảo các thánh đồ bằng cách cung ứng Đấng Christ, để các thánh đồ có thể tăng trưởng mà nhận biết kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ nội cư và tăng trưởng vào trong Ngài trong mọi sự. Một mặt, Đấng Christ sẽ lập nhà Ngài trong lòng họ bằng cách chiếm lấy cả bản thể họ; và mặt khác, họ sẽ tăng trưởng vào trong Đấng Christ trong mọi sự. Khi ấy, họ sẽ nhận được điều gì đó từ nơi Đấng Christ và chia sẻ Ngài với nhau, nhờ đó gia tăng Thân thể cho sự tự xây dựng trong tình yêu. Nhờ kinh nghiệm như vậy về Đấng Christ mà họ được xây dựng làm một Thân thể.

Vậy nên, yếu tố then chốt về cách xây dựng Hội thánh chính là kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ nội cư.

Những người có ân tứ không cung ứng ân tứ cho các thánh đồ; họ chỉ cung ứng sự phong phú không dò lường được của Đấng Christ mà họ đã kinh nghiệm, để các thánh đồ có thể được làm hoàn hảo trong Đấng Christ và tăng trưởng vào trong Ngài. Nếu chúng ta đọc kỹ hai chương này và đọc-cầu nguyện các chương này trước mặt Chúa, tôi tin rằng Ngài sẽ ban cho chúng ta một khái tượng để thấy đây là phương cách duy nhất cho sự xây dựng Hội thánh.

Tôi phải lặp lại rằng Hội thánh không phải được xây dựng bằng tri thức hay các ân tứ. Càng có tri thức, chúng ta sẽ càng bị chia rẽ; và càng có các ân tứ, chúng ta sẽ càng gặp rắc rối. Chỉ nhờ kinh nghiệm bề trong về Đấng Christ là sự sống mà chúng ta có thể có thực tại của nếp sống Hội thánh. Con người bề trong phải được làm cho mạnh mẽ hầu Đấng Christ lập nhà Ngài trong lòng chúng ta và chúng ta tăng trưởng vào trong Ngài trong mọi sự. Khi ấy, chúng ta sẽ được đầy dẫy để đạt đến tất cả sự đầy đủ của Đức Chúa Trời mà nhờ Ngài chúng ta được xây dựng với nhau thành nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời trong linh.

CHƯƠNG 3

ĐỌC-CẦU NGUYỆN LỜI

Ngay khi một em bé ra đời, điều nó cần nhất là bú sữa để được nuôi dưỡng. Nếu không được nuôi dưỡng, đứa bé sơ sinh ấy chẳng những không lớn lên cách bình thường, mà chẳng bao lâu sẽ trở nên yếu ớt và cuối cùng chết đi. Sau khi được cứu và được tái sinh, nhu cầu cấp thiết nhất của chúng ta cũng là học cách nhận lãnh Chúa làm sữa và chất dinh dưỡng thuộc linh. Nếu thiếu sự nuôi dưỡng thuộc linh, chúng ta không cách nào tăng trưởng đúng đắn và chẳng bao lâu chúng ta sẽ chết về mặt thuộc linh.

Trong các sách Phúc Âm, Chúa Jesus trình bày chính Ngài như bữa tiệc để chúng ta ăn và uống. Trong Giảng chương 4, Ngài nói Ngài là nước sống động cho chúng ta uống. Trong chương thứ sáu của sách này, Ngài nói Ngài là bánh sự sống cho chúng ta ăn. Rồi trong 1 Cô-rin-tô chương 12, Kinh Thánh chép: “Chúng ta... đã chịu uống cùng một Thánh Linh”. Chúng ta uống Ngài, chúng ta ăn Ngài và nhờ đó vui hưởng Ngài, nhận lãnh Ngài là chất bổ dưỡng thuộc linh của mình. Chúng ta phải ngợi khen Chúa vì Jesus Christ đã trình bày chính Ngài cho chúng ta như bữa tiệc để đáp ứng mọi nhu cầu và cung ứng mọi sự cho chúng ta. Chúng ta đều biết danh Ngài là Đấng TA LÀ vĩ đại, có nghĩa TA LÀ bất cứ điều gì dân Ta cần.

LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI TRỞ NÊN THỨC ĂN CHO CHÚNG TA

Trong 1 Phi-e-rơ 2:2-3 chúng ta có phân đoạn quan trọng nhất: “Thì hãy ham thích sữa thuộc linh tinh khiết của Lời như con đò mới đẻ, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà đạt đến sự cứu rỗi – nếu anh em thật đã ném Chúa là nhân từ”. Những câu này quan trọng đối với chúng ta vì cho biết rõ cách ném Chúa, ấy là hãy uống “sữa thuộc linh tinh khiết của Lời”. Nếu muốn ném biết Đấng Christ, chúng ta phải uống sữa của Lời vào trong mình. Rồi chúng ta sẽ được nuôi dưỡng để lớn lên về mặt thuộc linh. Ngợi khen Chúa, Kinh Thánh nói ném! Kinh Thánh không nói chúng ta biết phương diện này hay phương diện kia về Chúa, nhưng nói rằng chúng ta ném Chúa. Khi uống sữa của Lời, chúng ta thật sự ném Chúa. Vì vậy phương cách để chúng ta ném Chúa đơn giản là uống sữa của Lời. Lời không những để chúng ta nghiên cứu hay học hỏi, mà hơn nữa, còn để chúng ta ném. Phương cách Chúa nuôi dưỡng Thân thể Ngài là bằng Lời Ngài. Nếu chúng ta muốn vui hưởng Chúa và được nuôi dưỡng bởi Ngài, chúng ta phải đến với Lời để ném Ngài.

Tuy nhiên, hầu hết chúng ta quan niệm rằng Kinh Thánh là một loại sách dạy dỗ, một quyển sách đầy những giáo lý. Do đó, chúng ta đến với Lời với ý định để hiểu biết một điều gì đó. Trong cả đời sống Cơ Đốc của mình, chúng ta đã nhận lãnh bao nhiêu Lời làm thức ăn cho linh mình? Phải thành thật trả lời rằng hầu hết chúng ta đã ăn rất ít. Chúng ta không được đến với Kinh Thánh chỉ để học hỏi và hiểu biết. Kinh Thánh không phải cây kiến thức; Kinh Thánh là cây sự sống! Nếu chúng ta ăn Lời Đức Chúa Trời như cây kiến thức, thì chúng ta đã dùng Kinh Thánh cách sai lầm, vì 2 Cô-rin-tô 3:6 nói rằng văn tự làm cho chết. Chúng ta đừng bao giờ nhận lấy Kinh Thánh như một quyển sách văn tự, nhưng phải nhận lấy như sách sự sống.

Mọi Cơ Đốc nhân đều biết chức năng của Lời Đức Chúa Trời là mặc khải Đức Chúa Trời cho chúng ta. Mặc dầu điều ấy đúng, nhưng đó không phải là chức năng chính của Kinh Thánh. Chức năng chính của Kinh Thánh là truyền Đức Chúa Trời vào trong chúng ta như sự sống và chất dinh dưỡng của sự sống. Kinh Thánh không những cho chúng ta kiến thức về Đức Chúa Trời và tình yêu của Ngài, mà còn truyền chính Đức Chúa Trời vào trong chúng ta. Mỗi khi đọc Kinh Thánh, chúng ta không nên chỉ cố gắng hiểu biết Kinh Thánh, nhưng hãy nhận lãnh một điều gì đó thuộc thể yếu của Đức Chúa Trời vào trong mình giống như chúng ta ăn thức ăn. Rồi như thức ăn, tổ chất ấy sẽ được hấp thụ vào trong chính bản thể của chúng ta.

1 Ti-mô-thê 4:6 nói rằng chúng ta “được nuôi dưỡng bằng lời của đức tin” (nguyên văn). Chắc chắn chúng ta đã đọc câu này nhiều lần, nhưng chúng ta có lưu ý những chữ “nuôi dưỡng” không? Ngợi khen Chúa! Sứ đồ Phao-lô quan niệm rằng Lời của Đức Chúa Trời là thức ăn nuôi dưỡng con cái Đức Chúa Trời. Chúng ta cũng phải có nhận thức như vậy đối với Lời Đức Chúa Trời. Chúng ta không nên xem Lời như kiến thức, nhưng như thức ăn nuôi dưỡng và cung cấp cho chúng ta luôn luôn.

1 Ti-mô-thê 1:10 nói về những điều “nghịch với sự dạy dỗ lành mạnh” (nguyên văn). Bản King James dùng từ ngữ “đúng đắn” (sound) thay vì chữ “lành mạnh” (healthy). Lời Đức Chúa Trời không chỉ là giáo lý đúng đắn dành cho tâm trí, nhưng còn là giáo lý lành mạnh dành cho sự sống. Từ ngữ “lành mạnh” trong tiếng Hi Lạp tương đương với chữ “vệ sinh” trong tiếng Anh. Vệ sinh liên quan nhiều đến sức khỏe. Chúng ta phải có [điều gì vượt trội] hơn là lời đúng đắn; chúng ta phải có lời lành mạnh nuôi dưỡng và cung ứng cho mình.

Kinh Thánh chứa đựng ít nhất ba ví dụ về những người ăn Lời Đức Chúa Trời. Người đầu tiên là Giê-rê-mi, ông nói: “Tôi vừa nghe những lời Ngài, thì đã ăn lấy

rồi...” (Giê. 15:16a). Ăn một điều gì đó không những là tiếp nhận vào, nhưng còn là hấp thụ nữa. Hấp thụ là tiếp nhận một điều gì đó vào trong mình, tiêu hóa và làm cho nó trở nên một phần của chính mình. Ví dụ thứ hai về một người ăn Lời Đức Chúa Trời được ghi lại trong sách Ê-xê-chi-ên là tiên tri Ê-xê-chi-ên (3:1-3). Kế đến trong Khải thị chương 10 chúng ta đọc thấy sứ đồ Giăng cũng ăn Lời Đức Chúa Trời.

Giê-rê-mi nói: “Lời Ngài là sự vui mừng hơn hờ của lòng tôi vậy” (Giê. 15:16b). Đó là một sự vui hưởng. Sau khi được ăn vào, Lời trở nên sự vui mừng và cũng trở nên sự hơn hờ. Lời Đức Chúa Trời là sự vui hưởng; sau khi được chúng ta ăn vào và được hấp thụ vào bản thể của chúng ta, Lời trở thành niềm vui ở bên trong và sự hơn hờ ở bên ngoài của chúng ta. Đa-vít nói: “Lời Chúa ngọt hòng tôi dường bao! Thật ngọt hơn mật ong trong miệng tôi!” (Thi. 119:103). Lời thật là sự vui hưởng, thậm chí ngọt ngào và dễ chịu hơn cả mật ong cho chúng ta nếm.

Qua những câu này chúng ta nhận biết Lời Đức Chúa Trời không những để chúng ta học hỏi, mà hơn nữa còn để chúng ta nếm, ăn, vui hưởng và tiêu hóa. Chúa Jesus thậm chí nói về Lời Đức Chúa Trời như thức ăn thuộc linh: “Có chép rằng: Loài người sống chẳng những chỉ nhờ bánh thôi đâu, song cũng nhờ mọi lời ra từ miệng Đức Chúa Trời nữa” (Mat. 4:4). Mọi lời ra từ miệng Đức Chúa Trời là thức ăn thuộc linh nuôi dưỡng chúng ta. Đó là thức ăn mà chúng ta cần phải nhờ đó mà sống.

THỂ YẾU CỦA LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI

Tố chất, thể yếu, của Lời Đức Chúa Trời là gì? Câu trả lời được tìm thấy trong 2 Ti-mô-thê 3:16: “Cả Kinh Thánh đều được Đức Chúa Trời hà hơi vào...” Bản King James chép: “đều được ban cho bởi sự linh cảm của Đức Chúa Trời”, nhưng ý nghĩa trong ngôn ngữ nguyên thủy là được Đức Chúa Trời thổi vào. Cả Kinh Thánh đều là hơi thổi của

Đức Chúa Trời. Chúng ta biết Đức Chúa Trời là Linh (Gi. 4:24); Linh là thể yếu và bản chất của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời là Linh (y như cái bàn là gỗ). Vì Lời là hơi thở của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời là Linh, nên bất cứ điều gì Đức Chúa Trời thở ra cũng đều là Linh! Vì thế, thể yếu hay bản chất của Lời Đức Chúa Trời là Linh. Lời Đức Chúa Trời không chỉ là một ý tưởng, sự khái thị, sự dạy dỗ hay giáo lý, nhưng là Linh. Linh chính là tố chất của Lời Đức Chúa Trời. Bây giờ chúng ta thấy tại sao Chúa Jesus bảo chúng ta rằng lời Ngài nói ra là linh và sự sống (Gi. 6:63). Một khái thị, tư tưởng hay sự dạy dỗ không bao giờ có thể là sự sống, nhưng vì Lời là Linh, nên Lời là sự sống. Bản chất của Quyển Sách ấy chính là thể yếu của Đức Chúa Trời. Mỗi khi đến với Quyển Sách ấy, chúng ta phải nhận biết mình đang chạm đến Đức Chúa Trời và đang tiếp xúc với Ngài!

Tiếp nhận lời bằng cách cầu nguyện

Sau khi nhìn thấy Lời Đức Chúa Trời chính là thể yếu của Đức Chúa Trời, và nhận biết Lời Ngài là sự vui hưởng và chất dinh dưỡng thuộc linh cho mình, bây giờ chúng ta cần phải nhìn thấy phương cách đúng đắn để đến với Lời. Phương cách ấy là gì? Chúng ta cần xem Lời Đức Chúa Trời được ghi lại trong Ê-phê-sô 6:17-18: “Cầm (hay nhận lấy) guom của Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời”. Ấy là Linh là Lời Đức Chúa Trời. Sau đó câu 18 tiếp: “bằng đủ thứ cầu nguyện và nài xin” (Hi văn). Như vậy những câu này đi chung với nhau như sau: “Cầm (hay nhận lấy) guom của Thánh Linh, là Lời Đức Chúa Trời, bằng đủ thứ cầu nguyện và nài xin”. Theo câu Kinh Thánh này, chúng ta nhận lấy Lời Đức Chúa Trời bằng cách nào? Bằng đủ thứ cầu nguyện và nài xin. Đó là điều chúng tôi gọi là đọc-cầu nguyện! Một lần nữa, chúng ta phải lặp lại – Lời Đức Chúa Trời phải được tiếp nhận bằng mọi cách cầu nguyện.

CÁCH ĐỌC-CẦU NGUYỆN

Anh em chỉ cần đơn giản đến với Lời và đọc-cầu nguyện vài câu mỗi sáng, mỗi tối. Anh em không cần nặn óc tìm ra vài lời diễn đạt và không cần suy xét điều mình đọc. Chỉ cầu nguyện bằng chính những lời anh em đọc. Trong mỗi trang và mỗi câu Kinh Thánh đều có lời cầu nguyện sống động.

Anh em không cần nhắm mắt khi đang đọc-cầu nguyện. Hãy nhìn chăm vào Lời đang khi cầu nguyện. Trong cả sáu mươi sáu sách của Kinh Thánh, chúng ta không thể tìm ra một câu nào bảo chúng ta phải nhắm mắt để cầu nguyện, nhưng có một câu bảo chúng ta rằng Jesus ngược mắt lên trời mà nói rằng: “Cha ơi...” (Gi. 17:1). Ngài nhìn lên trời trong khi cầu nguyện. Chúng tôi không tranh luận theo giáo lý, nhưng chúng ta phải nhận biết mình không cần nhắm mắt khi cầu nguyện. Tốt hơn chúng ta nên khép tâm trí mình lại! Chẳng hạn như khi đọc-cầu nguyện Ga-la-ti 2:20, hãy đơn giản nhìn vào trang sách chép rằng: “Tôi đã bị đóng đinh với Christ trên thập tự giá”. Rồi với mắt mình cứ nhìn Lời Chúa, hãy cầu nguyện từ nơi sâu thẳm ở bề trong mà nói rằng: “Ngợi khen Chúa, ‘tôi đã bị đóng đinh với Christ trên thập tự giá’. Ha-lê-lu-gia! ‘Đóng đinh với Christ trên thập tự giá’. A-men! ‘Tôi đã’. Chúa ơi, ‘con đã bị đóng đinh trên thập tự giá’. Ngợi khen Chúa! ‘Đóng đinh với Christ trên thập tự giá’. A-men! ‘Tôi đã bị đóng đinh với Christ trên thập tự giá’ Ha-lê-lu-gia! A-men! ‘Dầu vậy tôi sống’ A-men! ‘Tôi sống’ Ôi Chúa! ‘Tôi sống’. ‘Nhưng không phải là tôi sống nữa’ Ha-lê-lu-gia! A-men! ‘Bèn là Christ sống ở trong tôi’ v.v...” Sau đó có thể anh em quay qua Giăng 10:10 và đọc: “Ta đã đến hầu cho chiêm được sự sống”. Rồi mắt vẫn nhìn Kinh Thánh, anh em có thể cầu nguyện: “‘Ta đã đến’. A-men! ‘Ta đã đến’. Ha-lê-lu-gia! ‘Ta đã đến hầu cho chiêm được sự sống’. Ngợi khen Chúa! ‘hầu cho chiêm được sự sống’. Ha-lê-lu-gia! ‘Sự sống’. A-men! ‘Sự sống’. A-men! ‘Sự sống’. Ô Chúa, ‘Sự sống’ ”.

Anh em không cần sáng tác một câu nào hay tạo ra một lời cầu nguyện. Chỉ đọc-cầu nguyện Lời. Cầu nguyện lời Kinh Thánh cách chính xác như đã được viết ra. Rồi anh em sẽ nhận thấy cả Kinh Thánh là một quyển sách cầu nguyện! Anh em có thể mở bất cứ trang Kinh Thánh nào ra và bắt đầu cầu nguyện bằng bất cứ phần nào trong Lời Chúa. Kinh Thánh là Quyển Sách, Sách Thánh. Mỗi một lời ra từ miệng Đức Chúa Trời đều khác biệt với mọi sự, thậm chí khác với những điều tốt nhất của thế gian. Thế gian chỉ có những lời loài người, nhưng Kinh Thánh có Lời Đức Chúa Trời! Mỗi một lời trong Sách ấy là Lời Đức Chúa Trời. Mặc dầu có thể không hiểu một phân đoạn nào đó, anh em vẫn được nuôi dưỡng khi đọc-cầu nguyện Lời, vì thật sự có một điều gì đó của Đức Chúa Trời trong Lời Ngài; Lời Đức Chúa Trời là chính hơi thở Ngài. Không cần giải thích hay cắt nghĩa Lời; chỉ hãy cầu nguyện bằng Lời. Hãy quên việc đọc, nghiên cứu, hiểu biết và học hỏi Lời Chúa. Anh em phải đọc-cầu nguyện Lời. Rồi cuối cùng anh em sẽ thật sự hiểu Lời Ngài. Nếu thực hành điều này, anh em sẽ nhận lãnh một điều gì đó nuôi dưỡng và làm cho mạnh mẽ ở bên trong, và điều ấy sẽ luôn luôn thêm sức và ban sự sống cho anh em.

Có lẽ anh em ít nhiều quen thuộc với sách La Mã. Dầu vậy, thậm chí ngày hôm nay, anh em vẫn cần đọc-cầu nguyện một hay hai câu của sách ấy. Dù có hiểu biết mọi điều về thức ăn, chúng ta vẫn phải ăn một ít thức ăn hằng ngày. Bất kể có hiểu biết bao nhiêu về thức ăn đi nữa, chúng ta vẫn cần ăn! Hiểu biết là một chuyện, nhưng ăn lại là một chuyện khác. Chúng ta không được chỉ hiểu biết về thức ăn, nhưng phải ăn thức ăn. Anh em đọc Phúc Âm Giảng bao nhiêu lần rồi? Có lẽ anh em đã đọc Phúc Âm này hơn năm mươi lần. Nhưng bao nhiêu phần của sách ấy đã được nhận vào trong anh em để anh em được nuôi dưỡng và vui hưởng? Biết, hiểu và thậm chí học thuộc lòng Phúc Âm Giảng là một chuyện. Nhưng nhận lãnh, ăn hoặc vui hưởng từng chút là một chuyện khác. Có lẽ anh em đã làm Cơ Đốc

nhân nhiều năm rồi, nhưng dầu làm Cơ Đốc nhân lâu bao nhiêu và đọc Phúc Âm Giảng bao nhiêu lần chẳng nữa, anh em không được chỉ đọc, mà còn phải đọc-cầu nguyện sách ấy! Anh em phải ăn, nhận lãnh và vui hưởng sách ấy hằng ngày.

ĐỌC-CẦU NGUYỆN VỚI NGƯỜI KHÁC

Để vui hưởng và được nuôi dưỡng nhiều hơn, để đọc-cầu nguyện cách đúng đắn và đầy đủ hơn, chúng ta cần Thân thể, Hội thánh. Chúng ta có thể vui hưởng việc đọc-cầu nguyện Lời cách riêng tư, nhưng nếu thử đọc với một nhóm Cơ Đốc nhân khác, chúng ta sẽ ở tầng trời thứ ba! Lý do là vì thức ăn dành cho toàn Thân thể, không chỉ dành cho một Chi thể. Chúng ta không chỉ ăn vì cánh tay; cũng không nên nghĩ bàn tay có thể tự ăn được. Không, thức ăn phải được cả Thân thể ăn và thức ăn dành cho cả Thân thể. Nguyên tắc là ăn cho cả Thân thể, không chỉ cho các Chi thể. Vì vậy, cách đọc-cầu nguyện tốt nhất là cùng với các Chi thể khác của Thân thể. Anh em sẽ được ích lợi khi đọc-cầu nguyện một mình, nhưng khi đến với những anh chị em khác, anh em sẽ thấy cả một sự khác biệt.

Khi chúng ta đến đọc-cầu nguyện với những anh chị em khác, có bốn từ ngữ chúng ta phải ghi nhớ, đó là: nhanh chóng, ngắn gọn, chân thật và tươi mới. Trước hết chúng ta cần đọc nhanh, không do dự. Khi cầu nguyện nhanh chóng, chúng ta không có thì giờ để sử dụng tâm trí và cân nhắc. Kế đến, lời cầu nguyện của chúng ta phải ngắn gọn, vì những lời cầu nguyện dài dòng cần được soạn thảo. Chúng ta phải quên việc soạn ra những lời cầu nguyện dài dòng mà chỉ cần nói lên một nhóm từ hay một câu mà thôi. Hãy làm như vậy cách nhanh chóng và ngắn gọn. Chúng ta cũng cần phải chân thật, không giả vờ. Nói ra điều gì đó một cách chân thật. Cuối cùng lời cầu nguyện của chúng ta phải tươi mới, không cũ kỹ. Cách tốt nhất để được tươi mới là đừng cầu nguyện bằng lời của mình, nhưng cầu nguyện bằng lời

Kinh Thánh. Mỗi phần và mỗi dòng của Quyển Sách ấy đều có thể dùng làm lời cầu nguyện và đó là lời cầu nguyện tươi mới nhất!

Hàng ngàn người đã minh chứng đọc-cầu nguyện là cách đúng đắn để đến với Lời Đức Chúa Trời. Điều đó đã cách mạng hóa cuộc đời họ. Ban đầu có vẻ vụng về, nhưng với sự thực hành và tấm lòng chân thật, anh em sẽ chạm được Linh sống động. Nếu thử làm điều này cách riêng tư và tập thể, anh em sẽ có thể làm chứng rằng sự phong phú của Đấng Christ được truyền cho anh em bằng cách đọc-cầu nguyện Lời Đức Chúa Trời. Anh em sẽ thấy đời sống thuộc linh của mình được ban phước và tăng trưởng. Anh em sẽ thay đổi nhiều. Bằng cách tiếp xúc với Lời như vậy để vui hưởng Đấng Christ và được nuôi dưỡng bởi Ngài, anh em sẽ lớn lên đến chỗ trưởng thành, đầy dẫy sự sống và được đâm thấm bằng chính Đấng sống động ấy.

VỀ HAI TÔI TỚ CỦA CHÚA

Cảm ơn Chúa vì chức vụ của Watchman Nee và người đồng công của anh là Witness Lee đối với Thân thể Đấng Christ đã trở thành một phước hạnh cho con cái Chúa trên mọi châu lục của hoàn cầu hơn 80 năm qua. Những tác phẩm của họ đã được dịch ra nhiều ngôn ngữ. Độc giả đã hỏi chúng tôi nhiều điều về Watchman Nee và Witness Lee. Để giải đáp, chúng tôi xin trình bày vài điểm vắn tắt dưới đây về đời sống và công tác của hai anh em này.

Watchman Nee

Watchman Nee tiếp nhận Chúa vào năm 17 tuổi. Chức vụ của anh đã nổi tiếng giữa vòng những tín đồ tìm kiếm Chúa trên khắp thế giới. Nhiều người đã được giúp đỡ từ những tác phẩm của anh về đời sống thuộc linh và mối quan hệ giữa Đấng Christ và những người tin Ngài. Tuy nhiên không nhiều người biết về một phương diện cũng quan trọng không kém của chức vụ anh, đó là nhấn mạnh đến việc thực hành nếp sống Hội thánh và xây dựng Thân thể Đấng Christ. Anh Nee đã viết nhiều sách về đời sống Cơ Đốc cũng như nếp sống Hội thánh. Mãi đến cuối đời, Watchman Nee vẫn là một ân tứ được Chúa ban để mở ra khả thị trong Lời Đức Chúa Trời. Sau khi chịu khổ vì Chúa 20 năm trong tù ở Hoa Lục, anh qua đời vào năm 1972 như một chứng nhân thành tín của Jesus Christ.

Witness Lee

Witness Lee là đồng công gần gũi và đáng tin cậy nhất của Watchman Nee. Vào năm 1925, khi ở tuổi 19, anh đã kinh nghiệm một sự tái sinh thuộc linh mãnh liệt và dâng chính mình cho Đức Chúa Trời hằng sống để phụng sự Ngài. Kể từ lúc đó, anh bắt đầu tập trung nghiên cứu Kinh Thánh. Trong suốt bảy năm đầu đời sống Cơ Đốc của anh, anh đã chịu ảnh hưởng lớn bởi Hội Anh Em Plymouth. Sau đó anh gặp Watchman Nee, và cho đến năm 1949, anh là một đồng công của anh Nee ở Trung Quốc được mười bảy năm. Trong suốt Đệ nhị Thế chiến, khi Trung Quốc bị Nhật Bản chiếm đóng, anh bị người Nhật bỏ tù và phải chịu khổ vì đã trung tín phụng sự Chúa. Chức vụ và công tác của hai tôi tớ này của Đức Chúa Trời đã đem đến một cuộc phấn hưng lớn giữa vòng các Cơ Đốc nhân tại Trung Quốc, là điều đã dẫn đến sự lan rộng phúc âm khắp quốc gia này và xây dựng hàng trăm hội thánh.

Vào năm 1949, Watchman Nee đã triệu tập tất cả các đồng công đang phụng sự Chúa ở Trung Quốc lại và ủy thác cho Witness Lee tiếp tục chức vụ này ở ngoài Hoa Lục, tức là ở đảo Đài Loan. Suốt những năm sau đó, dưới sự chúc phước của Đức Chúa Trời tại Đài Loan và các nước Đông Nam Á, hơn 100 hội thánh được thiết lập.

Vào đầu thập niên 1960, Witness Lee được Chúa dẫn dắt đến Hoa Kỳ. Ở đó anh đã phụng sự và công tác hơn 35 năm vì ích lợi cho con cái Chúa. Anh sống ở thành phố Anaheim, California từ năm 1974 đến khi về với Chúa vào tháng Sáu năm 1997. Suốt những năm công tác tại Hoa Kỳ, anh đã xuất bản hơn 300 cuốn sách.

Chức vụ của Witness Lee đặc biệt hữu ích cho những Cơ Đốc nhân nào khao khát hiểu biết và kinh nghiệm sâu xa hơn về sự phong phú vô lượng của Đấng Christ. Bằng cách mở ra sự khám thị thần thượng trong toàn bộ Kinh Thánh, chức vụ của anh Lee đã khám thị cho chúng ta cách để biết

Đấng Christ hầu xây dựng Hội thánh là Thân thể Ngài, là sự đầy đủ của Đấng làm đầy đầy tất cả trong tất cả. Mọi tín đồ phải tham dự vào chức vụ xây dựng Thân thể Đấng Christ để Thân thể này có thể tự xây dựng trong tình yêu. Chỉ bằng cách hoàn thành sự xây dựng này mà mục đích của Chúa mới được thực hiện và làm thỏa lòng Ngài.

Đặc điểm chính trong chức vụ của hai anh em này là họ dạy lẽ thật theo lời thuần khiết của Kinh Thánh.

Sau đây là vài nét mô tả về những niềm tin chính yếu của Watchman Nee và Witness Lee:

1. Kinh Thánh là sự khải thị thần thượng trọn vẹn, không thể sai lầm và do Đức Chúa Trời hà hơi, được Thánh Linh cảm thúc bằng lời nói.

2. Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời Tam Nhất duy nhất – Cha, Con và Thánh Linh – đồng tồn tại và đồng ở trong nhau từ đời đời cho đến đời đời.

3. Con Đức Chúa Trời, tức là chính Đức Chúa Trời, được nhục hóa làm người với tên gọi là Jesus, được sinh bởi trinh nữ Ma-ri, để làm Đấng cứu chuộc và Đấng cứu rỗi của chúng ta.

4. Là một Người đích thực, Jesus đã sống trên đất ba mươi ba năm rưỡi để làm cho con người biết về Đức Chúa Trời Cha.

5. Jesus, tức Đấng Christ được Đức Chúa Trời xúc dầu bằng Thánh Linh, đã chết trên thập tự vì tội chúng ta và đổ huyết Ngài để hoàn thành sự cứu chuộc chúng ta.

6. Sau khi bị chôn ba ngày, Jesus Christ đã từ kẻ chết sống lại, rồi 40 ngày sau, Ngài thăng thiên, tại đó Đức Chúa Trời đã lập Ngài làm Chúa của tất cả.

7. Sau khi thăng thiên, Đấng Christ đã đổ Linh của Đức Chúa Trời ra để báp-têm những Chi thể được chọn của Ngài vào một Thân thể. Ngày nay Linh này đang chuyển động trên đất để thuyết phục tội nhân, tái sinh những người được chọn của Đức Chúa Trời bằng cách truyền vào trong họ sự sống thần thượng, cư ngụ trong những người tin Đấng

Christ để họ lớn lên trong sự sống, và xây dựng Thân thể Đấng Christ để biểu lộ Ngài cách đầy đủ.

8. Vào cuối thời đại này, Đấng Christ sẽ trở lại để cất tin đồ lên, phán xét thế giới, sở hữu trái đất và thiết lập vương quốc đời đời của Ngài.

9. Các thánh đồ đắc thắng sẽ cai trị với Đấng Christ trong thiên hi niên, và tất cả những người tin Đấng Christ sẽ tham dự vào những phúc hạnh thần thượng trong Giê-ru-sa-lem Mới trong trời mới đất mới cho đến đời đời.

Chính sách phân phối

Living Stream Ministry vui lòng cung cấp miễn phí bản điện tử của bảy sách này. Chúng tôi hi vọng nhiều người sẽ đọc hết các sách này và giới thiệu với người khác. Theo quy định, chúng tôi yêu cầu bản in các tập tin này được giới hạn cho việc sử dụng cá nhân. Xin vui lòng không đăng lại những tập tin này ở nơi khác dưới mọi hình thức. Nếu có nhu cầu sao chép vượt quá điều trên, vui lòng gửi lời giải thích chi tiết về ý định sử dụng và yêu cầu cấp phép đến mmb.permissions@lsm.org. Chúng tôi cũng yêu cầu mọi thông báo bản quyền phải được tôn trọng theo luật hiện hành. Những tệp PDF này không được sửa đổi hoặc cắt xén dưới mọi hình thức cho bất kỳ mục đích sử dụng nào.